

SPORT

IUNIE 1969

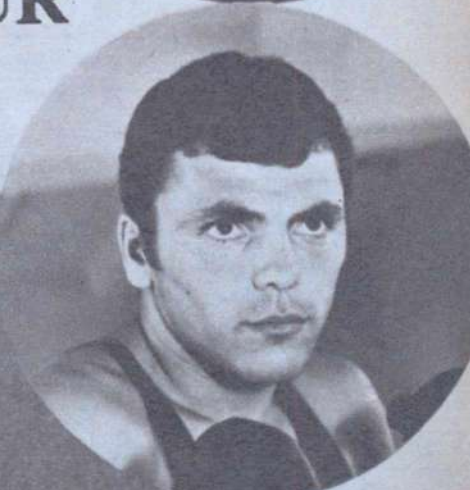
11

MAREA VICTORIE A BOXULUI ROMÂNESC

NUMĂR ÎNCHINAT
CAMPIONATELOR
EUROPENE DE BOX



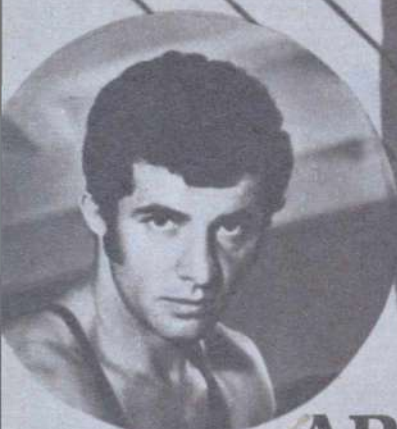
AUR



CALISTRAT CUȚOV

ION ALEXE

VICTOR ZILBERMAN



ARGINT

BRONZ

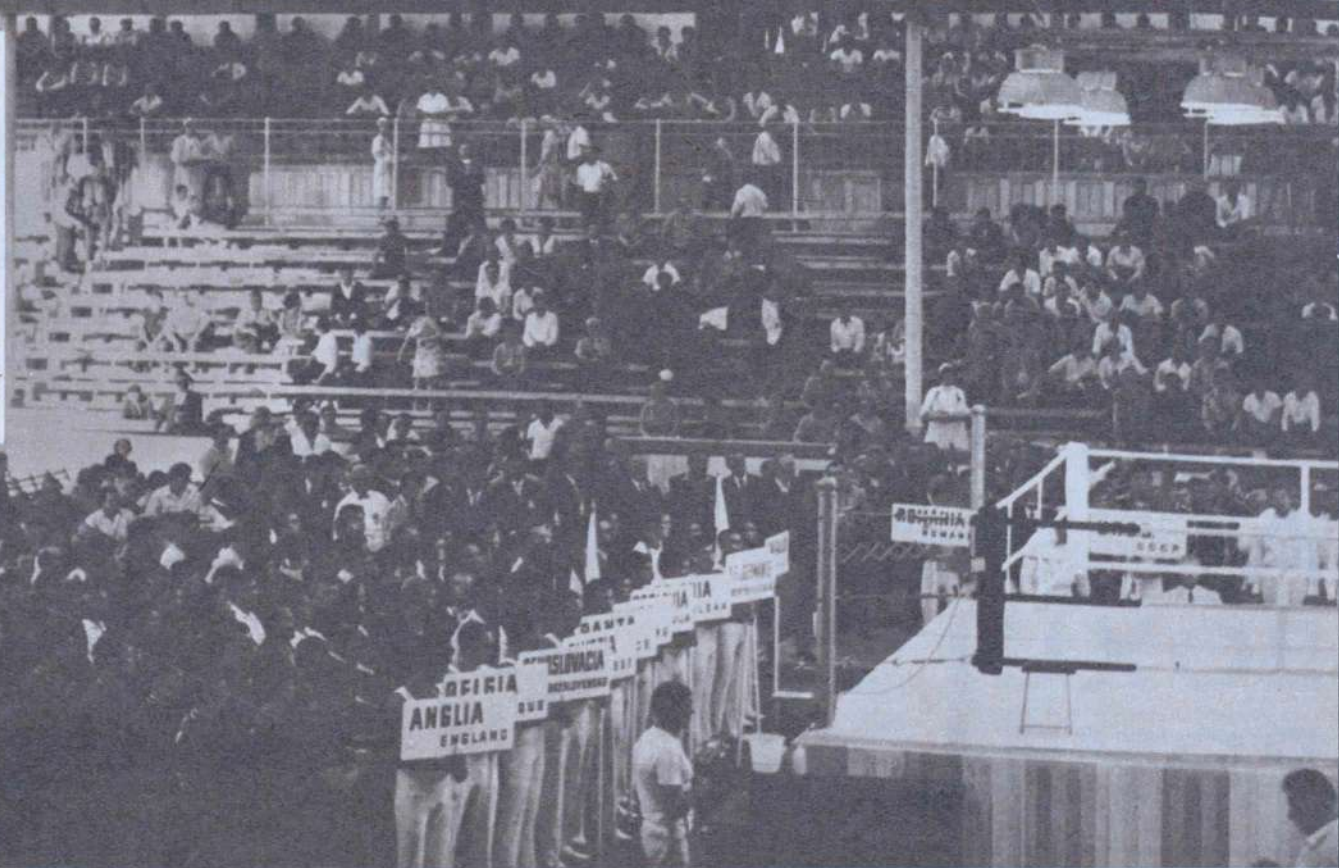


ION COVACI



ION MONEA

CAMPIONATELE EU BUCUREȘTI



Pagini realizate de
Mircea COSTEA
Petre HENT
Fotografii: Ion MIHĂICĂ

Între 31 mai și 8 iunie, țara noastră a găzduit, pentru prima dată în istoria sportului românesc, Campionatele Europene de box. Cei mai buni pugiliști din 25 de țări europene au luptat pentru cucerirea celor 11 centuri de campioni continentali. Vă prezentăm în paginile ce urmează un... hronic ilustrat al celor mai importante «întâmplări» petrecute în cele șapte zile pugilistice de la București.



MIHAI AUREL — WEINHOLD (R.D.G.)



IBRAHIMOVICI (Iugoslavia) — AUREL DUMITRESCU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE. UNITĂVĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 11 (250)
IUNIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector). Nicolae MĂRĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

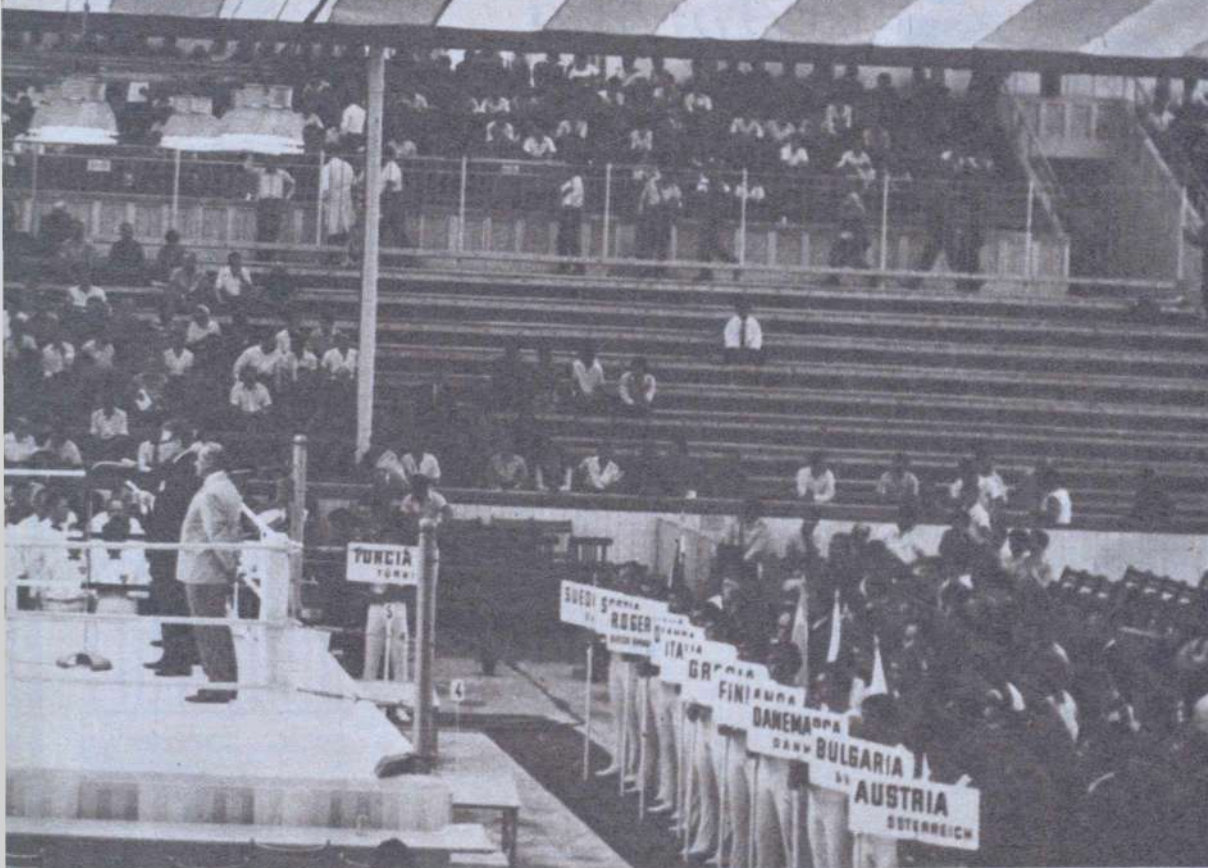
Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-01-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin diluzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 45 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 80 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei»

43 806

OPENE DE BOX

1969



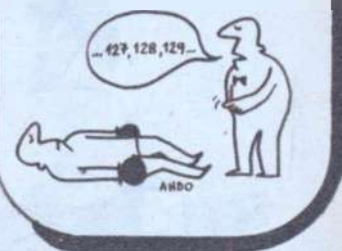
miniaturi



• Boxerul de bronz al maestrului Constantin Iordache care străjuiește intrarea patinoarului, avertizează, parcă, prin expresia sa, pe spectatorul dezvizat, că nu va fi vorba, în nici un caz, de patină artistică. Ci de ceva mult mai... serios!

• Un «Premiu», pentru cele mai desagreabile evoluții, ar fi meritat cu prisosință de Tibor Harcan, «Invingătorul» lui Antoniu. Un obstrucționist de mare vocație.

• Abandonurile dictate de arbitru au dat naștere nu odată la reacții vecine cu disperarea, din partea celor în cauză. Irlandezul Mc Carthy nu și-a putut stăpâni lacrimile, după cum la fel s-a întâmplat și cu Vasile Antoniu. Iar francezul Parra II implora pe medic cu un «Non!» pe care nu am să-l uit multă vreme. După cum n-am să uit nici lacrimile celor doi.



Primele victorii

Prima zi a Campionatelor Europene de box ne-a adus satisfacția unor victorii muncite, a căror valoare poartă pecetea continentului.

Primul meci al «europenelor» ne-a atras inimile în ring, alături de cel mai mic pugilist român — MIHAI AUREL. Am urmărit cu sufletul la gură evoluția românului în compania lui WEINHOLD (R.D.G.), un adversar dificil. Boxul curajos, de real pretendent la un loc pe podium, pe care l-a practicat Mihai Aurel, ne-a adus prima victorie, acordată în unanimitate de cei cinci arbitri.

Cu «pana» GHEORGHE PUȘCAȘ am avut emoții. După un început în care tracul debutului într-o mare competiție s-a făcut simțit din plin, Pușcaș a început să se «relaxeze» și să preia, treptat, conducerea luptei, într-un crescendo arătând în final superioritatea netă asupra rapi-

dului și tehnicului RAMIRO SUAREZ (Spania).

Meciul care ne-a încântat în această primă zi a «europenelor» a fost cel de la categoria cocoș, în care AUREL DUMITRESCU a dat un veritabil recital de box. ARIF IBRAHIMOVIĆI (Iugoslavia) venea cu un palmares în care figura și victoria asupra lui Giju. Deci...

Să ne reamintim:

Repriza I: Ibrahimovici numărât de două ori. Viteza în execuție, lovituri variate, la cap și la corp, plasate corect și precis — iată atuurile lui Aurel.

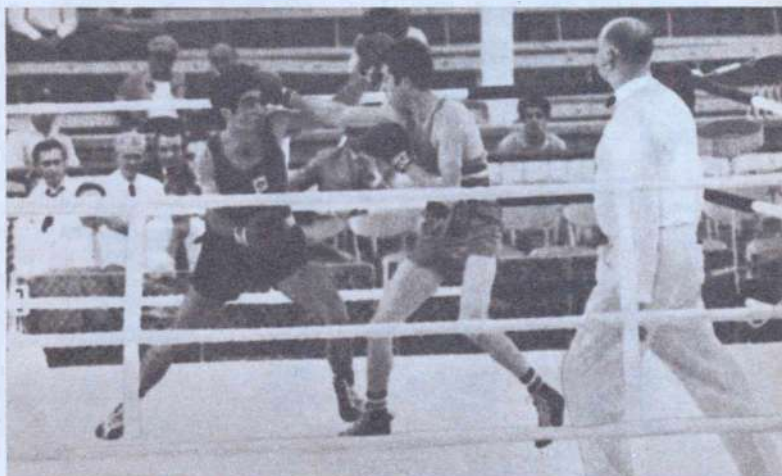
Repriza a II-a: Ibrahimovici «vine» tare să refacă terenul, să-l pună jos pe Aurel. «Contre» precise de stînga îl potolesc însă. Revine cu insistență, dar Dumitrescu continuă să lovească primul.

Repriza a III-a: Un final magnific, pornit din minutul 2 al acestui ultim rund, îl aduce lui Dumitrescu o victorie cu 5-0 pe tabela de punctaj.

Ultimul pugilist român în gala de seară — VICTOR ZILBERMAN — l-a întâlnit pe danezul HENNING OLSEN. Olsen a declanșat un puternic atac cu lovituri dure, dintre care Zilberman a și recepționat câteva. Încet, încet, dar sigur, Victor a schimbat... macazul în favoarea sa și l-a zdruncinat pe Olsen cu câteva lovituri foarte puternice. Apoi danezul rezistă din ce în ce mai greu «ciocanelor» lui Zilberman și, în

ultimul rund este salvat de arbitru care oprește lupta devenită inegală, acordându-i victoria prin abandon reprezentantului nostru.

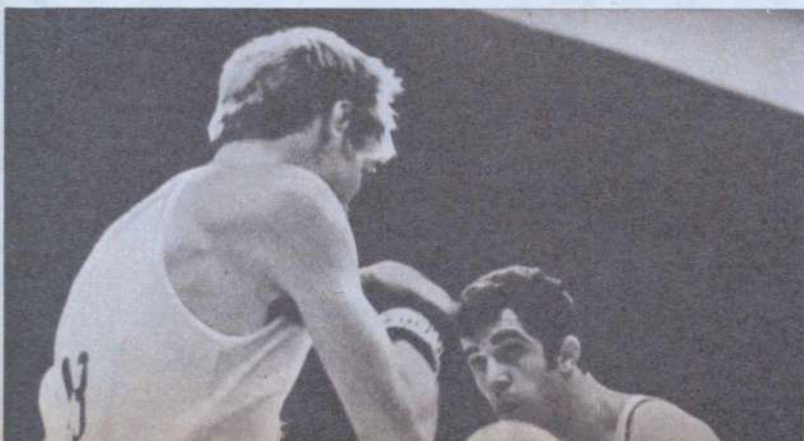
Cel mai frumos și mai «curat» meci al zilei: VESELINOVICI (Iugoslavia) — K. MERONEN (Finlanda) — o partidă frumoasă, care a dovedit nu numai speculozitatea deosebită a scrimii pugilistice, ci și faptul că ori de câte ori în ring luptă doi maeștri, arbitru este doar un... decol.

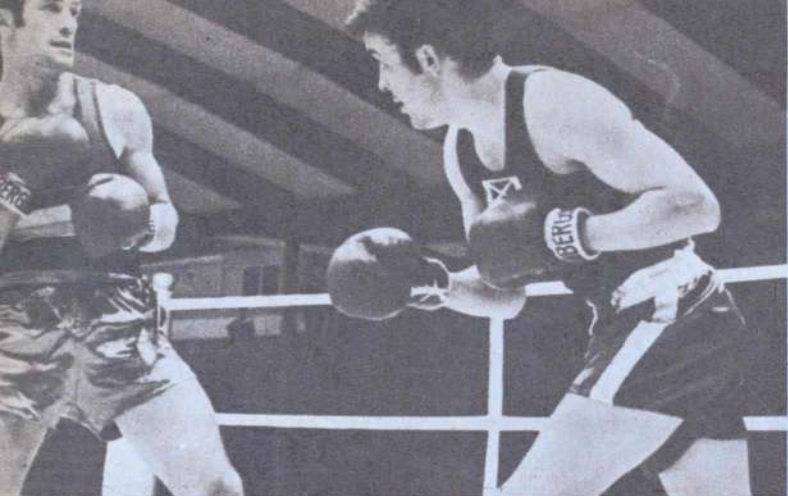


SUAREZ (Spania) — GHEORGHE PUȘCAȘ

K. MERONEN (Finlanda) — VESELINOVICI (Iugoslavia)

OLSEN (Danemarca) — VICTOR ZILBERMAN





CIUCĂ — MC HUGH (Scoția)



CUȚOV — SCHWEDE (R.F.G.)



ALEXE — LUBBERS (Olanda)



HUSSING (R.F.G.) — VASIUȘKIN (U.R.S.S.)



Apropo de surprize...

Duminică, 1 iunie, cea de a doua zi a «europenelor», am urmărit meciurile, verificând exactitatea pronosticurilor pe care, dimineața, ni le-a dat Vladimir Safronov, boxerul sovietic care a dominat categoria până la J.O. din 1956, cucerind titlul de campion olimpic. Din cele 30 de partide disputate în ambele gale, Safronov a dat pronosticuri exacte la 24. Trebuie să recunoaștem, fostul campion olimpic, în prezent colaborator al rubricii de box la «Moskovskaia Pravda», avea șanse serioase să câștige un premiu la concursul nostru «Pronobox». Unde a greșit Safronov? Nu a prevăzut victoria «semiușorului» bulgar Pilicev în fața olandezului Dorenbose, a «greului» bulgar Pandov în fața lui Nedelkovići (Iugoslavia), a «greului» nostru Ion Alexe în meciul cu olandezul Lubbers și victoria «greului» vest-german Hussing în partida cu sovieticul Vasiușkin.

Seara, după ultimul gong, i-am arătat... «Pronoboxul» său. A zîmbit spunindu-mi: «Pronosticurile rămîn totdeauna în sfera probabilităților. Să le lăsăm. Vreau să vă spun două vorbe despre o realitate evidentă. Ciucă al dumneavoastră este un mare boxer. Meciul lui cu scoțianul Mc Hugh, un adversar valoros, m-a încântat. Dacă va boxa așa în toate partidele, sigur va deveni campion european. Vă rog să-i transmiteți felicitările mele pentru meciul de azi.»

L-am întrebat apoi pe fostul campion olimpic ce impresie i-a făcut «semiușorul» nostru Calistrat Cuțov. Iată ce ne-a răspuns: «Știam că înăra dumneavoastră vedetă a cucerit medalia de bronz în Mexic și eram foarte curios s-o văd boxînd. Să vă spun sincer, mie nu mi-a plăcut decît o singură repriză, ultima. Atunci a arătat, într-adevăr, ceva. Poate, nu a boxat la valoarea lui în partida cu vest-germanul Schwede. Se poate. Și mie mi se întîmpla adesea să nu mă scomodez cu cîte un adversar.»

Am adresat o ultimă întrebare: Îl vedeți pe «greul» nostru pe podiumul europenelor?

A zîmbit spunîndu-ne că «Acum după victoria lui asupra olandezului Lubbers și după înfrîngerea suferită de reprezentantul nostru Vasiușkin în fața vest-germanului Hussing, nu numai că are șanse să urce pe podium ci, cu puțin noroc, să cucerească chiar medalia de aur.»

Exceptînd pugiliștii amintîți, o impresie deosebită a făcut pugiliștul sovietic Lomakin, aflat pe aceeași «pistă» cu Cuțov în drumul spre semifinale.



• O conversație... frățească. Între Valeri și Oleg Frolov, boxer și antrenor. Oleg, posibil candidat la un premiu de simpatie, este un pasionat colecționar de insigne. (Și deosebit de exigent în același timp). Deviza lui: Box na box! (Box pentru box). Lucrul acesta i-au priceput acei care au încercat să-l fenteze cu insigne din alte discipline sportive.

• Primul meci foarte frumos al acestei ediții a campionatelor l-au furnizat ingoslavul Veselinovici și finlandezul Merrosen. Un meci în care arbitrul nu a trebuit să intervină niciodată cu comanda «breck».

miniaturi



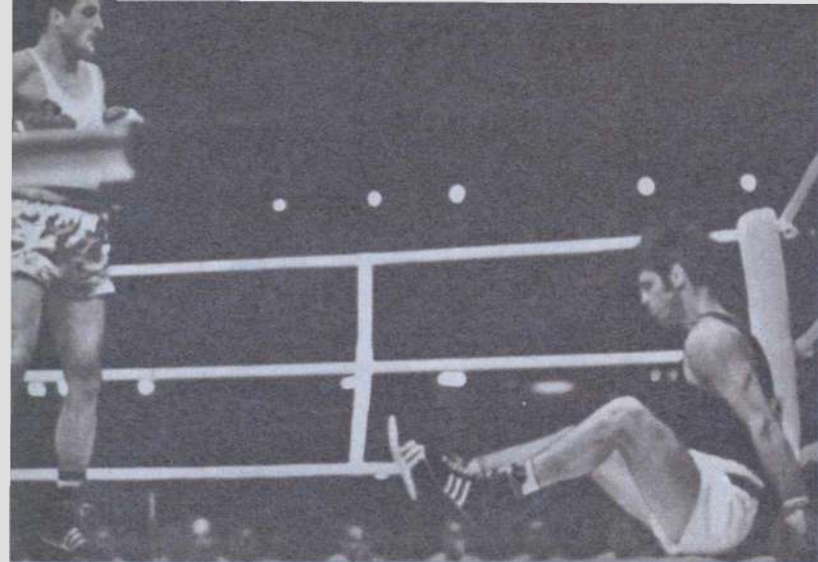
• Klacc-Göran Svensson un tînr suedez blond și înalt dispune de o impresionantă colecție de tatuaje pe brațe și pe piept, ca un matelot. Mai puțin impresionat a fost probabil primul său adversar din eliminările, Svensson fiind nevoit să părăsească competiția mai devreme decît ar fi dorit-o.

• Irlandezul Downes nu și-a dezmințit numele. În partida sa cu Ekonomatos a fost «down» (jos) de două ori!



LOMAKIN (U.R.S.S.) — FEHER (Ungaria)





MONEA — WAIDA (R.F.G.)



PUȘCAȘ — SOKOLOV (U.R.S.S.)



Sokolov eliminat de Pușcaș !

...Azi a fost ziua puncheurilor și a accidentelor. Medicii competiției, ciudați de exigenți, au... izbutit să scoată din lupta pentru medalii doi boxeri cu mari șanse. Ne referim în primul rând la campionul olimpic din Mexic, sovieticul Sokolov, și apoi la reprezentantul

nostru Vasile Antoniu, amândoi stopați de medici.

Sokolov, net superior campionului nostru, tânărul Gheorghe Pușcaș, își rănește destul de ușor arcada și în rundul doi, când situația lui Pușcaș era îngrijorătoare, boxerul sovietic este oprit să mai

lupte. O situație asemănătoare în meciul Vasile Antoniu — Tibor Harska (Ungaria). Cu o singură diferență. Partida a fost întreruptă în rundul trei...

Asta nu înseamnă că cea de a treia zi a «europenelor» a fost lipsită de meciuri frumoase, spectaculoase. Unul dintre acestea, poate cel mai reușit a fost cel dintre «șorii» Veselinovici (Iugoslavia) și Tiepold (R.D.G.). Veselinovici, mai «poet» decât metodicul său adversar și cu un final «înflăcărat», obține aplauzele publicului și victoria la puncte. «Mijlociul mic» Valeri Tregubov (U.R.S.S.) boxează din nou ca un... gentleman al ringului și câștigă detașat în fața irlandezului Mc Cusker. Au fost satisfăcuți și amatorii de... senzații tari, de lovituri năprasnice. Ei au aplaudat încântați «torpilele» lui Seyfi Tatar (Turcia), învingătorul danezului Christiansen, croșeele fulgătoare ale italianului Bruno Facchetti, din vîltoarea cărora olandezul Bears a fost salvat de arbitrul polonez Brzanski (care a oprit lupta), și au fost... extaziați de upercutul clasic cu care «semi-greul» danez Jensen a fulgerat bărbia elvețianului Schor, făcîndu-l un tot atît de clasic K.O., «în cruce».

Dar marile noastre satisfacții au fost legate de succesele obținute de Ion Covaci și Ion Monea. Covaci a înfrînt un puncheur tot atît de tare ca și el, iugoslavul Karolj Lajko. Loviturile care s-au schimbat în acest meci puteau scoate din luptă pe oricare dintre ceilalți «mijlocii mici» aflați în competiție, cu excepția celor doi. Juriul a acordat victoria boxerului român cu 5-0.

Ion Monea a luptat în stil de veritabil campion. Chiar de la începutul partidei croșeele sale de stînga l-au pus în inferioritate pe Horst Waida (R.F.G.). Luptînd foarte atent și... economicos, Monea s-a îndreptat calm spre victorie. O singură dată, în rundul trei, Waida a atacat decisiv, jucîndu-și ultima carte, dar o puternică și rapidă contră de dreapta i-a... luat ringul de sub picioare. Învingător categoric, Monea.

Doi dintre boxerii sovietici au atras atenția în mod deosebit specialiștilor: Valeri Frolov, învingătorul spaniolului Rosado și Valeri Tregubov, victorios în fața lui Mc Cusker (Irlanda).



ROSADO (Spania) — FROLOV (U.R.S.S.)



TREGUBOV (U.R.S.S.) — MC CUSKER (Irlanda)

miniaturi



• Printre «clientii» lui Oleg Frolov s-au numărat scoțianul Mc Hugh și grecul Solomon.

• Un «microbino de vază» la galele de la «23 August»: William Saroyan, cunoscutul scriitor american ale cărui «Clipe de viață» au ținut afișul la «Balandra» mai mult de doi ani.

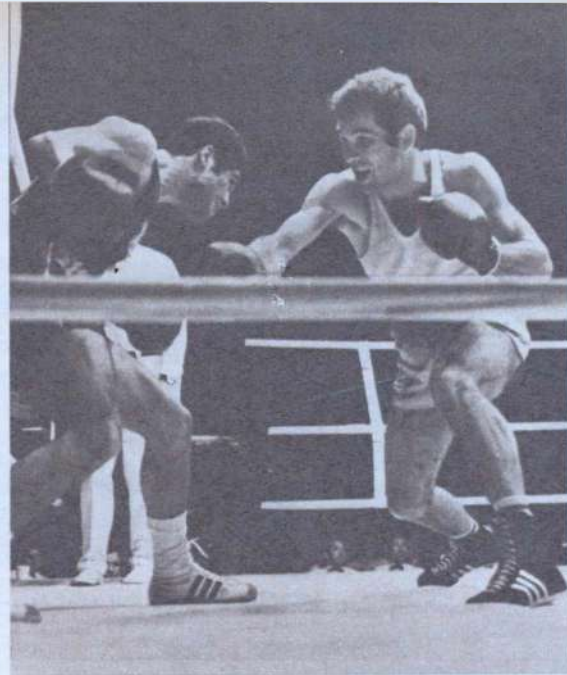
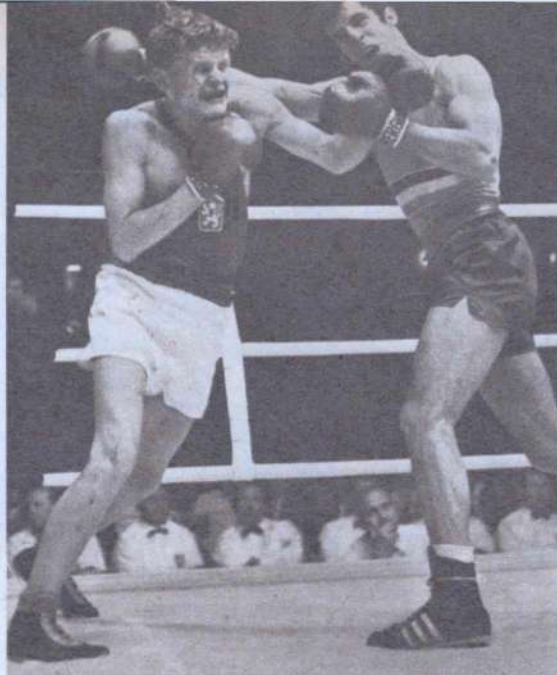
• Napolitanul Francesco Saruggio a dat o veritabilă probă de ceea ce înseamnă un adevărat supporter. A făcut o «galerie» cit pentru 50 de italieni obișnuși, purtîndu-și de fiecare dată la brațe favoriții de la ring la cabine. Bineînțeles, când aceștia au câștigat. Ha, mai mult, s-a transformat și într-un veritabil agitator al galeriei românești.

• Apropos de simpaticul Francesco: indicația predilectă pe care o transmiten cu toată energia plămînilor săi «asurzitor» din ring era: «stînga (stînga) Capretti (sau Grasso, sau Facchetti)»; indicație pe care un spectator a tradus-o cam în felul următor: «Aha, cere să-i dea lovitura de grație!».

• Șansă și neșansă. O arcadă sportivă și un abundenț dictat de arbitru aveau să-i aducă lui Pușcaș o victorie neașteptată, iar lui Antonia, glorierea, în ultimele treizeci de secunde, a unui meci pe care-l câștigase clar.

• Primul adversar al lui Clucă, minusculele scoțian Alexander McHugh, este de profesie grădinar și cultivă, în special... borul. E căsătorit și are doi copii — cei mai fideli supporterii ai săi.





1

2

3



Sita cerne valorile, iar pe alocuri intervin arbitrajele



4

După un start puternic, «blocul» românilor ajunge în cea de a 4-a zi compact. Dar ochiurile sitei, tot mai dese, lasă să treacă mai departe valorile reale, trimițând pe «banca sportivilor-spectatorilor» pe cei cu lecția insuficient învățată.

Ziua a 4-a ne arată un Constantin CIUCĂ din ce în ce mai bun (facem din valoare criteriu cronologic), mai hotărât și tenace. Mai tânărul Warnke (R.D.G.) aruncă în ring tot ce are (e drept, destul de puțin pentru «europene»). Ciucă ia totul în serios, nu se «joacă», nu acceptă obișnuitele «3 reprize» în fața unui adversar mai slab. El se strecoară pe lângă directele adversarului și-i aplică lovituri după lovituri. O stângă în bărble anunță apropierea sfârșitului luptei — Warnke e la podea. Se ridică, primește o nouă lovitură și în timp ce arbitrul numără, un prosop așterizează în ring înainte ca repriza să se termine.

Tot în ordinea valorilor, un alt român atrage spre ring uralele publicului: Aurel DUMITRESCU. Frederikson (Suedia), care a trecut cu brio prin furcile caudine ale meciurilor precedente, înclină steagul în fața tânărului, talentatului nostru «cocoș», în urma unor averse repetate de stîngi dublate de drepte, care-l trimit la podea în rundurile 2 și 3.

Victor ZILBERMAN, dezlănțuit, tare, mereu «pe fază» trece de Cerny (R.S.C.), după ce îl pune în situația de a fi numărat de trei ori. Dacă Victor va merge tot așa, nu vedem cum i-ar scăpa medalia cea mai prețioasă.

CUTOV ostenește urcînd treptele? Parcă așa ar fi, dacă judecăm după evoluția sa în partida cu colegul de... medalie olimpica de bronz, Vujin (Iugoslavia). A început, ca și altădată, tare, a condus lupta, dar o clipă de neatenție l-a costat o numărătoare. Cele ce au urmat i-au adus lui Cutov o victorie la puncte notată de 3 din cei 5 arbitri, iar nouă îngrijorarea pentru cele ce vor urma la categoria semiușoară.

Multe comentarii, adesea contradictorii, a stîrnit înfrîngerea «mezinului» echipei — Aurel MIHAI în fața lui Rozek (Polonia). Ne menținem punctul de vedere că, dacă ce s-a petrecut pe ring se poate uita, că dacă fiecare «vede» în felul său, punctajele pe cele 5 buletine de arbitraj stînesc cel puțin nedumerirea: câștigă un boxer notat la egalitate cu Miha, cu mult sub maximul posibil (58 — 58) dar care primește un «plus», care-i deschide pîrtia spre titlu, în timp ce alți doi arbitri notaseră pe învins cu 60, iar pe Rozek cu 58 și, respectiv 57, adică mai aproape de adevăr.

Așadar, sita, cea care cerne valorile, poate fi găurită pe alocuri cu un cui.

Horsl STUMPF, în care nu am crezut, dar pe care l-am lăsat învingător, a cedat trecerea lui Gheorghiev (Bulgaria).

Din întrecerile acestei zile mai reținem partida pe care a câștigat-o «cocoșul» francez Cosentino în fața lui Andruszkiewicz (Polonia). Cosentino se anunță un serios pretendent la titlu, deci un adversar dificil pentru reprezentantul nostru, Dumitrescu, bineînțeles dacă cei doi vor ajunge în finală.

1. WARNKE (R.D.G.) — CIUCĂ
2. CERNY (Cehoslavia) — ZILBERMAN
3. COSENTINO (Franța) — ANDRUSKIEWICZ (Polonia)
4. DUMITRESCU — FREDERIKSON (Suedia)
5. CUTOV — VUJIN (Iugoslavia)
6. ROZEK (Polonia) — MIHAI AUREL



«Lul Dan Pozalek, campion olimpic, nu-l place să fie fotografat. Mai ales cînd nu se găsește în ring și cînd se pare că are de discutat chestii foarte importante. Peste cîteva clipe avea să observe indiscreția obiectivului și să-și manifeste... subiectiv nemulțumirea.»

«După un schimb de lovituri foarte dure l-am văzut groggy... pe arbitru — sovieticul Enghibarian, care s-a stîrșit în spa și a făcut l-a numărât pe autorul lovirii.»

«După înfrîngerea Miha — Rozek și Milev — Olech, ambele litigios acordate boxerilor polonezi, un cor de aproape 10 000 de oameni l-a gratulat pe arbitru, minate în șir, cu un epitet deosebit mîgălit. Nu știu la ce se va fi glădit accepția în acele clipe de vacarm infernal, dar, cu siguranță că vor fi alungat cu teamă amărădă cuvințelor de la deschiderea campionatelor: «Afirm, pe cuvînt de onoare...»

«Ciucă, martor al celor două episoade ce i-au precedat disputa cu Warnke, a știut parcă să nu le ofere arbitrilor prilejul unei noi erori (voite sau nu). Și a terminat înclinarea înainte de linia...»



miniaturi



5



6

miniaturi



• Componentii echipei Franței calcă plini de încredere...

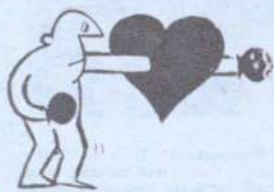
• După un foarte dur schimb de lovituri între Janopoulos și Imrie, ambii boxeri au căzut, punându-l pe arbitru într-o situație mai puțin obișnuită: aceea de a nu ști pe care din ei să-l numere. A făcut-o până la urmă în favoarea celui care s-a ridicat primul.

• Danezul Jenssen, autorul celui mai rapid K.O., cu elvețianul Schör, în repriza întâi, prezintă o particularitate: dacă nu își termină adversarii în prima repriză, posibilitatea ca gongul final să-l găsească în picioare devine problematică...

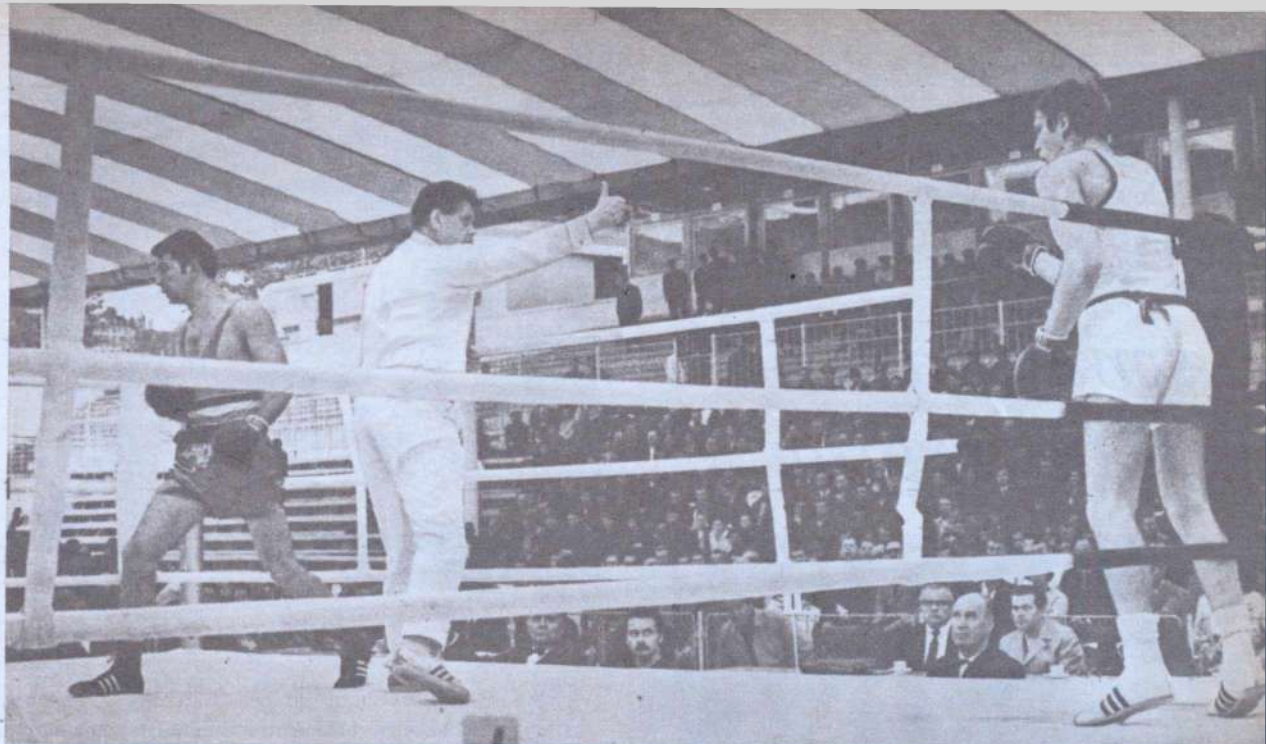


• Forul integrității! Nu de puține ori incriminat. Cu sau fără motiv... Mai ales că publicul este atît de subiectiv în presupusa lui obiectivitate.

• Compensații inutile. Irlandezul Mc Cusker a făcut o partidă memorabilă în compania lui Tregubov, avînd un final impresionant. Cu toate acestea arbitrii au preferat numele lui Tregubov iar Mc. Cusker a rămas cu satisfacția aclamațiilor unei săli pline, părăsind ringul purtat pe brațe.



ALEXE — VICTOR (Franța)



COVACI — EGLE (Austria)



Un alt campion olimpic eliminat de un român

Din cei trei campioni olimpici veniți la București să cucerească și centurile de campioni ai Europei a mai rămas în competiție doar unul — «semigreul» sovietic Dan Pozniak. Ceilalți doi, Sokolov (U.R.S.S.) și Wolke (R.D.G.) au fost eliminați. Sorții au făcut ca aceștia să pornească în cursa spre podium în același pluton cu reprezentanții noștri Gheorghe Pușcaș care, după cum am văzut, l-a învins pe Sokolov și cu Victor Zilberman, victorios în gala de azi, în fața est-germanului Wolke.

Manfred Wolke nu și-a onorat prin nimic titlul olimpic pe ringul de la București, practicînd un box obstrucționist. În perioadele în care nu era ținut sau împins de adversarul său, Zilberman a punctat mai mult și mai clar, reușind să-și îmbogățească palmaresul cu o prețioasă victorie

în fața unui campion olimpic.

După meciul cu iugoslavlul Lajko, lui Ion Covaci i s-a părut o... joacă partida cu austriacul Egle. De la început acesta a avut un singur gând: să termine meciul în picioare. Tactica sa defensivă nu l-a salvat, însă, de «torpilele» lui Covaci. Inferioritatea lui Egle fiind evidentă și neexistînd nici o speranță de răsturnare a situației, antrenorul pugilistului austriac a aruncat prosopul, scutindu-l astfel pe elevul său de multe... neplăceri.

Ținărul și curajosul «semigreul» englez Frankham a încercat să-l păcălească pe campionul nostru Ion Monea, adoptînd o tactică defensivă la începutul reprizelor pentru a forța, prin surprindere, în finaluri. Dar în fața sa se afla un... vulpoi cu o mult mai mare experiență a ringului, care și-a impus tactica. Ori de cîte ori englezul a atacat mai hotărît el a intrat în rafalele lui Monea care, în final, l-a transformat pe Frankham în sac de antrenament.

Deosebit de antrenantă a fost partida dintre «greul» Ion Alexe și campionul francez Alain Victor. Reprezentantul nostru avantajat de alonjă a știut să și-o folosească perfect, ținîndu-l la distanță cu directe de dreapta pe agresivul Victor. Acesta nu s-a resemnat pînă la ultimul sunet de gong, dar eforturile sale au fost zadarnice, Alexe cîștigînd detașat la puncte.

Astăzi, echipa noastră s-a împuținat cu un om: Gheorghe Pușcaș. Nici nu începuse bine meciul său cu englezul Richardson, cînd un puternic croșeu de dreapta la bărbie l-a trimis la pîdea. Pușcaș reia lupta, dar în rîndul doi «faza» se repetă. Richardson atacă în forță, Pușcaș nu poate rezista și este salvat din rafalele adversarului său de către arbitru francez Bernier, care oprește lupta, acordînd — pe drept — victoria prin abandon campionului englez.



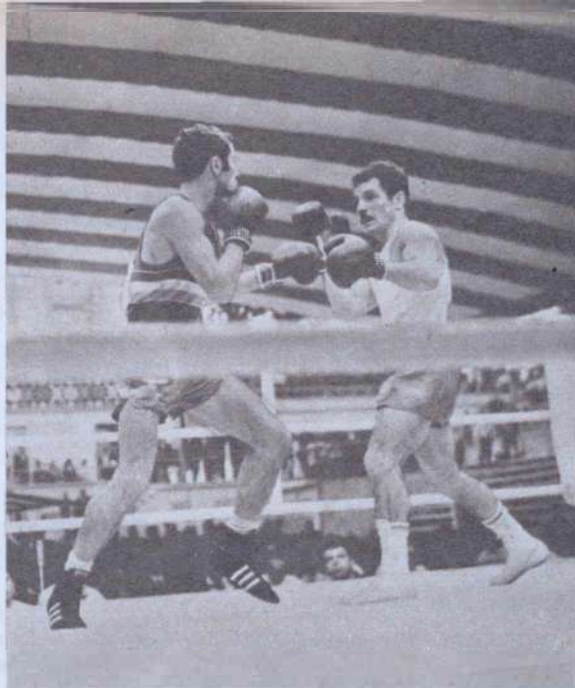
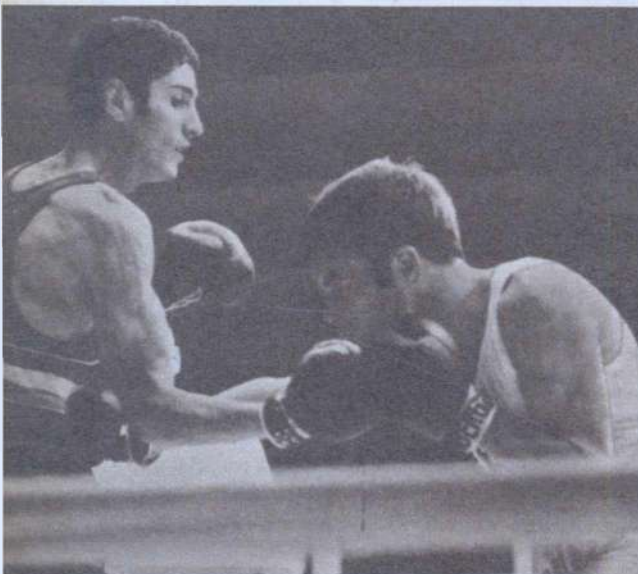
WOLKE (R.D.G.) — ZILBERMAN

Foto: Paul ROMOȘAN

FRANKHAM (Anglia) — MONEA



Prima semifinală - 3 de argint



Din «cel 7» rămași în cursa pentru centurile de campion european, Constantin CIUCĂ, Aurel DUMITRESCU și Calistrat CUTOV au evoluat în prima semifinală. Așteptăm cu sufletul la gură apariția boxerilor noștri în ring și (de ce n-am spune-o?) anunțurile finale ale crainicului de lângă masa juriului.

Apare Ciucă. Pășește calm, sigur, urmat de maestrul Popa, mai puțin calm, parcă. La celălalt «colț» — campionul olimpic de la Tokio — Olech (Polonia). O repriză de «cercetare», apoi Ciucă dezlănțuie avalanșe de 1—2-uri și serii, «puse» unde trebuie. Dominare netă a românului, un meci frumos și... 5—0!

Este rîndul lui Aurel DUMITRESCU. Adversar? Piner (Anglia), care a învins înalte de limită, în ambele «preliminari». Englezul — ca și ceilalți elevi ai «vikingului», cum îl zic tribunele antrenorului cît un munte și cu o barbă de un cot — e un tehnician foarte bun. Și are un pumn!... Dar și Aurel cunoaște acest lucru, nu stă la «bătăie», lovește «cu cap» și timp de trei reprize conduce cu autoritate, ca un veritabil pretendent la titlu. Gong final, felicitări din partea lui Piner și... 5—0 pe tabela luminoasă.

Este rîndul lui Calistrat CUTOV. Are în față pe Lomakin, un boxer nu teribil, dar care s-a descurcat bine în labirintul care conduce spre «comoră». Cuțov păzește însă cu strănicie poarta ce duce la «argint»: Luptă grea, epuizantă, o repriză finală clară a românului și o victorie cu 3—2, care satisface, dar și îngrijorează; de ne-ar fi grija degeaba!

Așadar, la ora asta, 4 de bronz și 3 de argint. Avem de astă dată, niște băieți de... Nu. Nu merge. De argint... de bronz...

Ce n-am da să putem spune, de pe acum, după rîndulă: avem niște băieți de aur!...

«Cocoșul» francez Cosentino s-a bătut ca un... leu cu irlandezul Dowling, pentru a putea lupta în finală cu Dumitrescu. Și a învins.

Eliminîndu-l pe polonezul Rozek, italianul Udello a devenit marele favorit al categoriei semimuscă.

ÎN FOTOGRAFII:

CIUCĂ — OLECH (Polonia)
DUMITRESCU — PINER (Anglia)
LOMAKIN (U.R.S.S.) — CUTOV
DOWLING (Irlanda) — COSENTINO (Franta)
ROZEK (Polonia) — UDELLO (Italia)



«Grădinița de copii» britanică, condusă de un antrenor bărbos și hîtru ca un Falstaff, apărea suficient de fragilă pentru a nu inspira prea multă încredere. În ciuda prognozelor, puștii au avut comportări foarte bune și au dovedit calități promițătoare. Richardson, Piner, Hayes, Henderson și mai ales Needham, mezinul competiției (17 ani), au intrat imediat la grațiile publicului.

Iată-l pe primul trei în fața cîntarului, care putea fi autorul primelor surprize. Paza bună...

În primul tur Covaci a boxat cu puternicul Lajko. Domniind clar în primele reprize, în a treia l-au cam pîrînt puterile, aproape în același timp cu e energică revelație a jugoslavului. Și l-am văzut atunci pe Covaci, după un break, ridicînd ochii cu implorare către cronometrul electric de deasupra ringului.

Un rapid tur de scrutină în mijlocul delegației engleze: Tom Jones sau Engelbert Humperdinck? Unanimitate pentru Tom Jones! Spre dezamăgirea mea, de ce să nu recunosc...

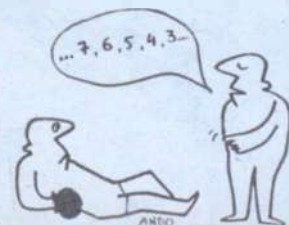
miniaturi

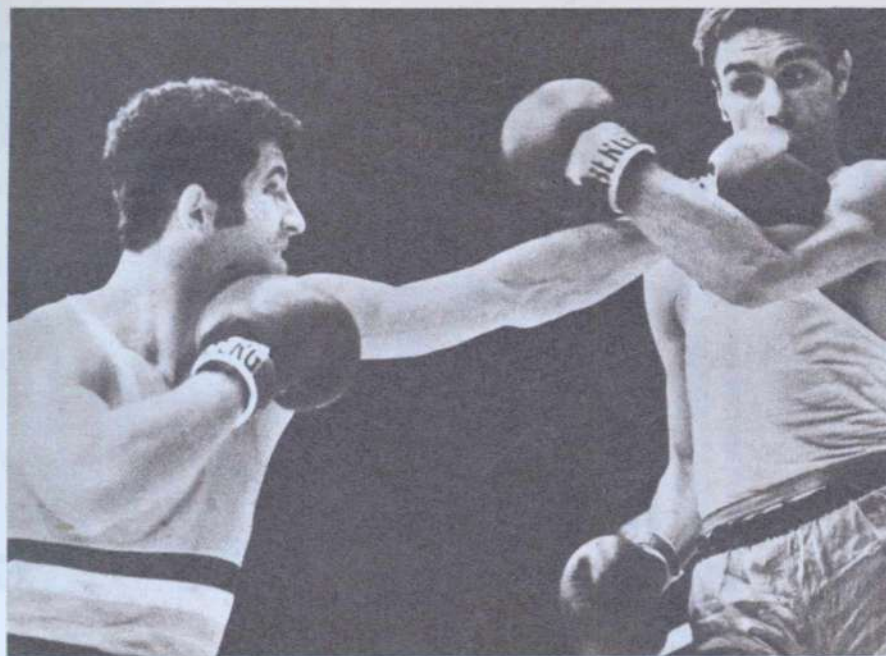


Simpaticul francez Alain Victor este nedumerit, trist sau se gîndește intens la ceva. Faptul că acest lucru se întîmplă la masă ne-ar mai spune ceva dacă Victor nu ar combate în categoria grea. Deci problema «facerii» greutății se encheie. Atunci?

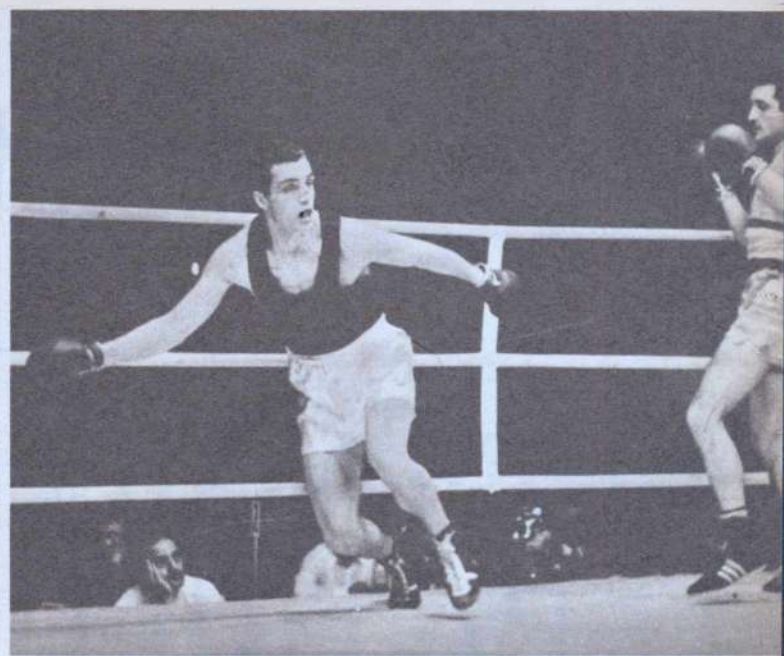
Cocoșul englez Piner, în primele două tururi, au a reușit să boxeze cele două minute regulamentare. Prima dată a cîștigat prin abandon, iar a doua oară prin descalificarea adversarului.

Laszlo Papp nu-și lasă elevii să stea pe scaun între reprize. O singură dată a abdicat de la acest principiu, cînd Kovacs a fost serios zdruncinat de un creșen al lui Saarinen, cu puțin înainte de pauză.

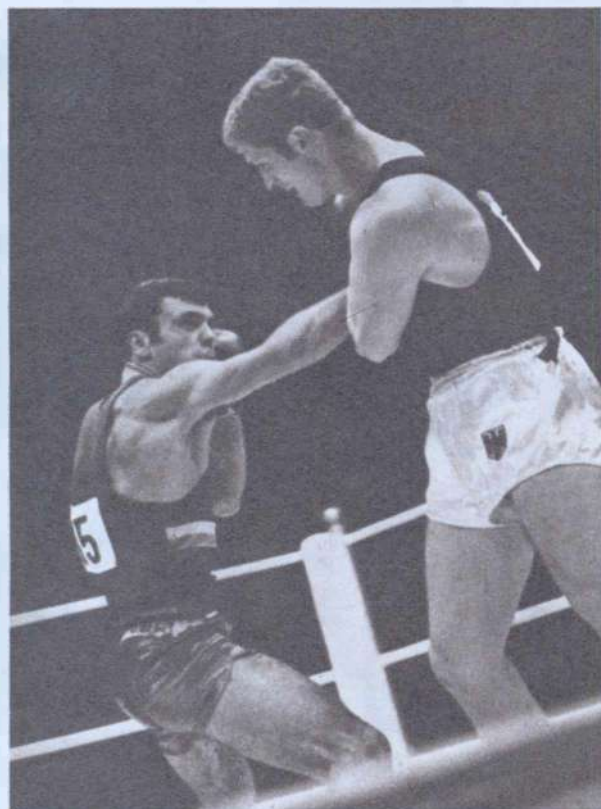




ZILBERMAN—KIRIAKOV (Bulgaria)



SCHLEGEL (R.D.G.)—MONEA



ALEXE—HUSSING (R.F.G.)

FACCHETTI (Italia)—COVACI



6 români în finală

Boxerii români au avut astăzi încă o zi bună. Zilberman, Monea și Alexe s-au calificat în finale. Avem șase finaliști, celor trei de mai sus adăugându-li-se cei trei din semifinalele disputate ieri: Ciucă, Dumitrescu și Cuțov. Iată o performanță unică în boxul românesc.

Semimijlociul nostru Victor Zilberman, acest băiat cu... dinamită în pumni, și-a câștigat dreptul de a intra direct în lupta pentru centura de campion european după ce l-a învins astăzi și pe bulgarul Kiriakov, într-un meci greu. Am palpat la începutul partidei văzând că Zilberman părea descumpănit de garda inversă a adversarului său. Dar ceea ce a urmat ne-a dovedit că tânărul campion român are «stofă». El a găsit cele mai bune soluții tactice care i-au ușurat considerabil drumul spre victorie.

Ion Monea și «semigreul» Schlegel (R.D.G.) au fost copleșiți la început de importanța mizei partidei. Și numai după ce s-au studiat îndelung au început lupta. O luptă cu schimburi puternice în care românul s-a descurcat mai bine, de la minut la minut, și a câștigat detașat.

Cîte emoții am avut așteptând confruntarea dintre cei mai buni «grei» ai competiției, Ion Alexe și vest-germanul Hussing, pe care sorții i-au urcat în ring în semifinale, deși, după valoare, s-ar fi convenit că întâlnirea lor să fi avut loc abia în finală. Dar toate emoțiile și temerile s-au risipit odată cu primele ciocniri. Alexe s-a dovedit a fi mult mai rapid decât Hussing. El a lovit totdeauna primul și a fost acele care a atacat majoritatea timpului. Mai proaspăt, e drept, în ultimul minut al meciului, Hussing a forțat, dar era prea târziu. Alexe a avut suficiente resurse pentru a-și păstra avantajul acumulat în două reprize și jumătate. Iată-l, a-

șadar, pe învingătorul sovieticului Vasiliușkin, marele favorit al categoriei, învins la rîndul său de reprezentantul nostru, Ion Alexe.

Pe «mijlociul mic» Ion Covaci nu l-au mai ținut nervii și a pierdut partida cu italianul Facchetti. Lipsit de calmul atât de necesar unei partide semifinale, Covaci a atacat dezordonat, lăsându-se surprins de contrele adversarului său. Nici «forcingul» din ultimul rund nu i-a mai putut convinge pe majoritatea judecătorilor să-i acorde victoria, drumul său spre finale fiind barat de o decizie 3-2 în favoarea lui Facchetti.

Nici ziua de azi nu a fost lipsită de surprize. Englezul Richardson, care la un moment dat se anunța principal pretendent la centura de campion european, a fost învins de Orban (Ungaria), iar polonezul Jakubowski a cedat în fața bulgarului Stoicev.



« Semigreul polonez, Lucijan Krepa, și dilema alegerii. În fața unei atari abundente...

« Un moment de profundă emoție. Fragilul, delicatul irlandez Mc Carthy (16 ani), un stilist, adept al unui box frumos, de saloan, a întâlnit în bulgarul Mihailov un adversar extrem de dur. Abandonat de arbitru la reprima a II-a, pugilul a părăsit ringul cu fața scâldată în lacrimi. Linistea grea care s-a lăsat în tribune a făcut parcă să treacă neobservată victoria bulgarului.

« Delegația galeză a avut o frumoasă comportare. Învingătoare în primul tur, a pierdut de pușca în al doilea.

P.S. Componența ei: Pritchard. Adți!

miniaturi
de Oct. ANDRONIC

JAKUBOWSKI (Polonia)—STOICEV (Bulgaria)





OMAGIU PATRIEI

Ediția 1969 — București a Campionatelor Europene de box a coincis cu cea mai frumoasă victorie pe care pugiliștii români au obținut-o vreodată în istoria acestei mari și grele competiții: 4 centuri de campioni europeni și tot atâtea medalii de aur, 2 medalii de argint și una de bronz.

România și-a înscris numele în fruntea clasamentului pe medalii și puncte, întrecând țări cu vechi și puternice poziții în ierarhia valorilor europene și mondiale.

A fost o victorie a muncii boxerilor și a celor 5 antrenori (I. Popa, C. Dumitrescu, L. Popescu, T. Niculescu, I. Chiriac), a seriozității, a spiritului de echipă, a sacrificiului de sine, a curajului și dârzeniei, a dragostei fierbinți față de patrie.

De la categoria cea mai mică pînă la cea mai grea, de la cel mai tânăr la cel mai vîrstnic boxer, antrenori, medici, activiști ai federației și ai Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport nu au preocupat nimic pentru ca boxul românesc să fie reprezentat cu cinste la marea întrecere continentală.

Încheiem aceste rînduri cu declarația pe care ne-a făcut-o antrenorul federal Ion Popa:

«Închinăm cu profundă recunoștință și dragoste fierbinte victoria noastră partidului iubit, a cărui grijă pentru mișcarea sportivă o simțim zi de zi, patriei libere, pe care o dorim mereu mai bogată și mai frumoasă!»

CAMPIONII EUROPEI 1969

Semimuscă

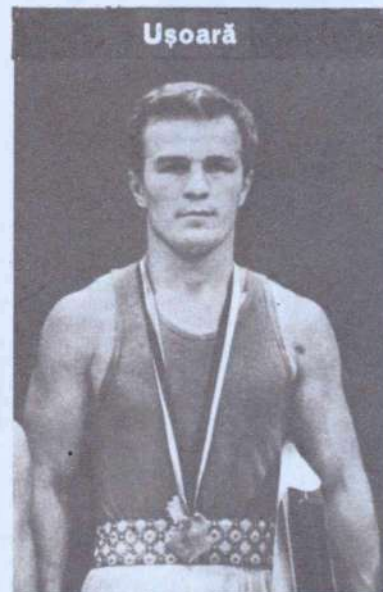


Gyorgy Gedo

(Ungaria)

GYORGY GEDO

Ușoară

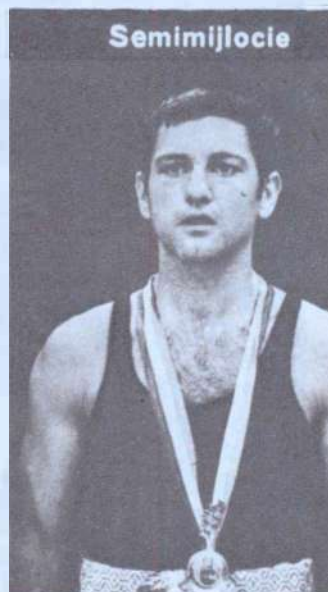


Valeri Frolov
8/12-69

(U.R.S.S.)

VALERI FROLOV

Semimijlocie



Gunter Meier

(R.F.G.)

GÜNTER MEIER

Oaspeții despre „europenele

«Vă rog să credeți — și vorbesc în cunoștință de cauză: am o foarte vastă experiență în materie de competiții de nivel mondial și european — campionatele găzduite de Capitala dumneavoastră s-au bucurat de o organizare pe care o consider ireproșabilă. În ceea ce privește nivelul disputelor, îl apreciez de asemenea pozitiv, iar justetea deciziilor — mă refer la finale — nu poate fi pusă la îndoială. Și, atenție, vă vorbește un francez, al cărui compatriot — Cosentino — a fost învins în finală. Dar și eu, dacă aș fi fost arbitru, l-aș fi preferat pe excelențul dumneavoastră Dumitrescu.»

LOYS VAN LEE

comentator la radioteleviziunea franceză

«...Campionatele surprizelor» — sub acest motto s-au desfășurat întrecerile pentru titlurile europene 1969 și cu siguranță că ele vor intra în istoria sportului. Știam că boxerii români sînt puternici, că și-au îmbunătățit simțitor tehnica, dar nimeni nu a putut prevedea, în cercurile oaspeților noștri,

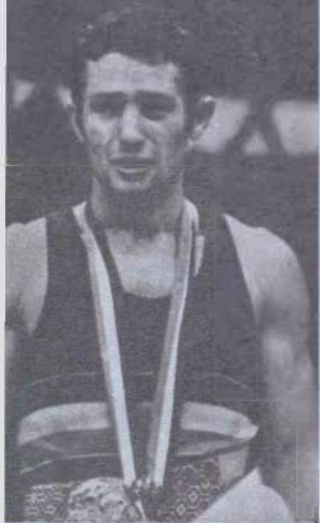
veniți de peste hotare, un asemenea triumf al pugilismului românesc. Cine ar fi crezut că polonezii nu vor avea nici un reprezentant în finală? Campionatele au avut un nivel tehnic excepțional, referindu-mă la semifinale și la finale. Ele au fost tot atât de excepționale ca și organizarea, și de aceea se cuvine să mulțumim și să recunoaștem meritele gazdelor...»

HANS-GEORG ANDERS
redactor la «Sportecho» — Berlin

«...Felicit pe organizatorii români, amabilele noastre gazde, pentru foarte reușita organizare a campionatelor europene, al căror martor am fost și-i mai felicit, de asemenea, pentru rezultatele excepționale, clar meritate, obținute de boxul românesc la actuala ediție a campionatelor.»

RADIVOJE MARCOVIC
șeful secției sport la Radio Belgrad

Muscă

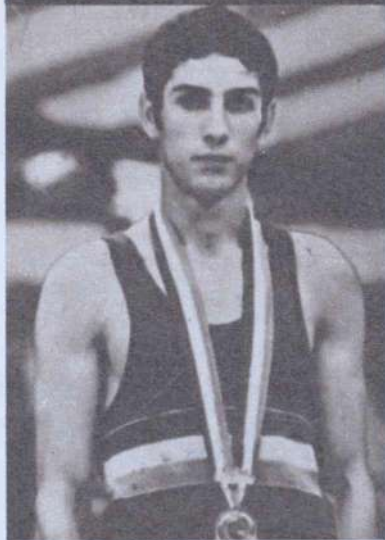


Constantin Ciucă

(România)

CONSTANTIN CIUCĂ

Cocoș



Aurel Dumitrescu

(România)

AUREL DUMITRESCU

Pană

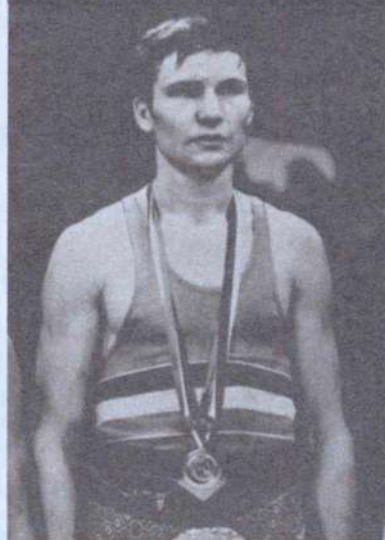


Laszlo Orban

(Ungaria)

LASZLO ORBAN

Semișoară



Calistrat Cutoș

(România)

CALISTRAT CUTOȘ

Mijlocie mică

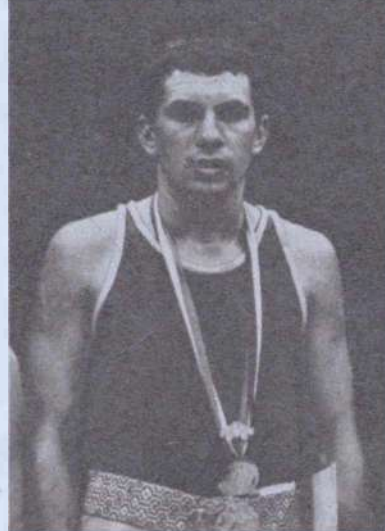


Valeri Tregubov

(U.R.S.S.)

VALERI TREGUBOV

Mijlocie

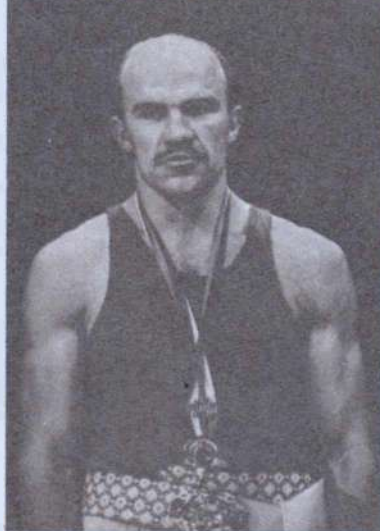


Vladimir Tarasenkov

(URSS)

VLADIMIR TARASENKOV

Semigrea

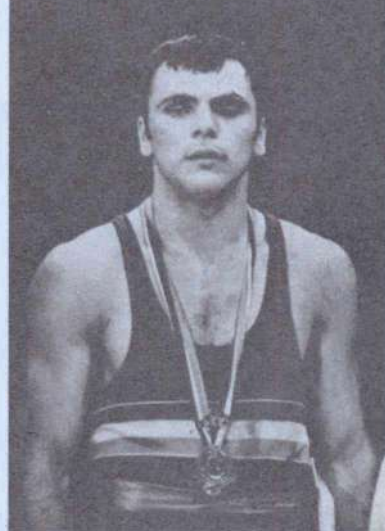


Dan Pozniak

(U.R.S.S.)

DAN POZNIAK

Grea



Ion Alexe

(România)

ION ALEXE

e la București

«În numele Comisiei specializate de box a A.I.P.S., al tuturor ziaristilor și al meu personal, felicit pe colegii români care au organizat și înfăptuit atât de exact, rapid și competent asistența de specialitate a cronicarilor sportivi prezenți la Campionatele europene de box.»

SVEN EKSTROM — Suedia
președintele Comisiei de box a A.I.P.S.

Campionatele de la București mi-au lăsat o bună impresie, nu numai datorită ospitalității gazdelor române, ci și din punct de vedere al organizării. Am remarcat cu plăcere că publicul, cu tot temperamentul specific al românilor, s-a dovedit obiectiv în sport, aplaudind pe cei care meritau această răsplătă.»

IVAN DELCEV
«Pogled» — Sofia

«...Cred că la actualele Campionate europene se poate constata o anumită nivelare a valorii boxului din unele țări. O dovadă ar fi cele câteva înfringeri ale boxerilor sovietici și polonezi și, în schimb, succesele înregistrate de boxerii români și bulgari. Azi nu mai există teamă față de renumele unor campioni.»

«Felicitări organizatorilor români, felicitări boxerilor români, felicitări publicului românesc — cald, competent și obiectiv.»

ORHAN VEDAT SEVINCLI
«Son Avadis» — Istanbul

A.S.A. Tg. Mureș

În dialectica creșterii și descreșterii unei echipe există un moment dificil, din multe altele: acela al trecerii dintr-o categorie într-alta.

A.S.A. Tg. Mureș nu a făcut excepție din acest punct de vedere. După tentative care au durat trei ani, echipa mureșană a izbutit să promoveze acum doi ani în prima divizie. Și, odată cu această promovare, au început și dificultățile. Este adevărat, chiar din start, A.S.A. Tg. Mureș a obținut un rezultat răsunător, învingând Steaua la București, dar această victorie avea să complice și mai mult lucrurile.

Tratată ca o mare speranță a campionatului primei noastre divizii, A.S.A. Tg. Mureș a încetinit curind *tempo*-ul, urmînd legile obiective ale slăbiciunii lotului său valoric.

Astăzi, după doi ani, A.S.A. Tg. Mureș continuă «mersul pe sîrmă», ea atîndu-se la periferia clasamentului.

Cum au evoluat lucrurile din ziua victoriei asupra Stelei și pînă astăzi? Ne aducem aminte că atunci, pe stadionul «23 August», A.S.A. Tg. Mureș ne oferise cîteva motive de speranță. Cel puțin unul dintre fundași (Czako) părea să întrunească sufragiile, mijlocașul Siko se dovedise a fi peste media mijlocașilor noștri, prin tehnicitate și mobilitate, iar în atacul condus de Raksi se aflau nu numai Dumitriu III și Pavlovici.

Astăzi A.S.A. Tg. Mureș se prezintă ca o echipă din arsenalul căreia s-a luat fără să se mai...depună nimic. Portarul Bay nu pare hotărît să se dăruiască în totalitate fotbalului. Inlocuitorul său Solyom are o formă fluctuantă. În linia de fund există destule non-valori, ceea ce a făcut ca un apărător din divizia C, Dondoș, să intre cu ușurință în «11»-le de bază. Singurul apărător cu o valoare certă, la nivelul primei divizii, pare a fi fundașul dreapta

LEGENDA COPERTEI a IV-a

SLEAM	18 iunie	1945	1,67 m	65 kg
DONDOS	31 mai	1943	1,75 m	75 kg
SOLYOM	25 decembrie	1942	1,79 m	72 kg
TOTH	15 mai	1942	1,82 m	82 kg
CIUTAC	26 iulie	1942	1,71 m	68 kg
CZAKO	3 mai	1943	1,74 m	68 kg

LUCACI	13 ianuarie	1949	1,70 m	63 kg
MUREȘAN	6 ianuarie	1944	1,74 m	72 kg
SIKO	2 mai	1942	1,71 m	68 kg
RAKSI	1 noiembrie	1938	1,69 m	69 kg
SZILAGHI	18 aprilie	1943	1,70 m	67 kg

N.B. Raksi este singurul internațional A al echipei.
A jucat de patru ori în «națională».

Sleam, care, din păcate, a fost accidentat pe parcursul citorva etape, ceea ce explică într-o mare măsură scăderea randamentului apărării.

În linia de mijloc, Siko pare uzat, iar Ciutac nu și-a confirmat ritmul de ascensiune, ambii fiind handicapați și de lipsa lui Dodu, accidentat.

Atacul constituie de asemenea o mare problemă. Raksi este tipul jucătorului care manifestă o oarecare blazare gîndindu-se la frumusețea anilor de tinerețe. Ideile lui deseori savante nu găsesc ecou în rîndul partenerilor săi de linie. Mureșan este un vîrf veritabil, cu intenții de joc modern, dar nu pare să-și ia rolul în serios. Lucaci, e adevărat, a progresat foarte mult în ultima vreme, dar eforturile lui nu sînt întotdeauna susținute. În sfîrșit, Szilaghi face față cu multă greutate exigențelor impuse unei extreme moderne.

A.S.A. Tg. Mureș și-a dat seama în acești doi ani că a rulat un lot din care, oricum, nu s-ar fi putut scoate mai mult. Din acest punct de vedere, considerăm că menținerea în prima divizie este ea însăși o performanță.

A.S.A. Tg. Mureș a ajuns la concluzia că va trebui să recurgă la singurul procedeu viabil — acela al primenirii radicale a echipei. Încă de pe acum, antrenorul Tiberiu Bone și secundul său Carol Sas au «prins» în vizorul lor cîțiva tineri de talent, pe care vor încerca să-i arunce în luptă, așa cum au făcut-o cu «uefiștii» Hajnal și Caniaro. Să sperăm că selecția va permite antrenorilor mureșeni să modeleze, în sfîrșit, o echipă care să continue tradiția de tehnicitate și ritm a divizionarelor mureșene din trecut.

Ioan CHIRILĂ



1

2



Foto: Paul ROMOȘAN

1. RAKSI, deși a obosit puțin, continuă să fie «creierul» echipei mureșene.

2. MUREȘAN, omul cel mai eficace al echipei. Din păcate, Mureșan nu confirmă marile speranțe puse în el. El a demonstrat deocamdată că știe să-și irosească talentul. Și o face, zimbînd...

3. O fază statică în parcul din Tg. Mureș. Lucaci, unul dintre cei mai talentați jucători ai echipei lui Bone, seamănă pe «gipsul» care înfășoară piciorul drept al lui Sleam, accidentat de... Macavei (!). În stînga, Raksi pare vesel: într-adevăr piciorul lui Sleam se va reface complet. În dreapta, elevul Caniaro, recent întors de la turneul final U.E.F.A.

4. Tinerii și talentații Caniaro și Hajnal, în tovărășia primei lor pasiuni: mingea de fotbal.

... să pună capăt mersului pe sîrmă“



TIBERIU BONE
antrenor principal

Numele lui Tiberiu Bone este bine cunoscut tuturor iubitorilor de fotbal în țara noastră. Popularul mijlocăș al clubului C.C.A. din epoca de glorie reprezintă una din pirghile care au creat stilul de joc atât de aplaudat al echipei. Tiberiu Bone s-a născut la Oradea, la 17 aprilie 1929. A început să joace fotbal la Stăruința. Nu-și amintește să nu fie junior mai mult decât o jumătate de sezon. La vârsta de 17 ani a debutat în echipa de seniori a Jiului, unde a jucat timp de 4 ani, până în 1950. Începând din acest an, Bone avea să poarte cu el în fiecare meci tricoul echipei C.C.A. din orașul de 12 ani, fiind, așa cum spuneam, purtătorul plesii de legătură în traseul său fastuos al mingii pe itinerariul său de redoluță Apolzan — Bone — Constantin — Tâtaru.

În cadrul echipei C.C.A., Bone a început la câștigarea a șase titluri de campion și a cinci Cupe ale României. Tiberiu Bone a îmbrăcat de 13 ori tricoul echipei naționale.

După terminarea carierei de jucător, Bone a funcționat scurt timp ca antrenor la «Autobuzul», apoi s-a ocupat timp de copiii fostului său club, iar din anul 1964 este antrenor la C.C.A. Tg. Mureș. Spirit ponderat, Tiberiu Bone pune în practică bogata sa experiență de jucător, pe care a filtrat-o în metodele de antrenament, aducându-i destule corective, întrucât de nouă zile apărute în fotbalul modern. Tiberiu Bone a contribuit mult la promovarea echipei mureșene în categoria A, la menținerea ei. El este sigur că, abia acum, după îndeplinirea primelor sarcini operative, va putea pune adevărată construcție la echipă.



CAROL SAS
antrenor
secund

Numele lui Carol Sas este mai puțin faimos decât cel al lui Bone, dar el este legat de fotbalul mureșean.

Născut la 10 mai 1931 la Sibiu, Sas a început ca «pitic» la RATA din Tg. Mureș, continuând ca junior în cadrul aceleiași echipe. La vârsta de 19 ani, Sas a jucat la seniori în echipa sa, pe post de extremă, unde a etalat frumoase posibilități tehnice. A urmat un intermezzo de doi ani la Metalul București, după care Sas a revenit la Tg. Mureș, reluându-și postul în echipa RATA, unde avea să joace până în anul 1960. (Între timp, Sas a jucat și la Recoleta Tg. Mureș, în cadrul primei noastre divizii).

Carol Sas și-a început activitatea de antrenor în anul 1960, la Harghita.

Astăzi, «secundul» lui Bone se prezintă cu destule atu-uri în munca sa de antrenor. El este unul dintre fotbalistii de prima categorie care au izbutit să gândească fotbalul cu luciditate și pe bazele Institutului de cultură fizică.

Profesorul Carol Sas face o echipă bună cu Tiberiu Bone, chiar dacă rezultatele nu sînt, deocamdată, spectaculoase.



3

PALMAREȘUL ÎN CAMPIONAT...

1964—65	Locul 9, divizia B, seria a II-a	26	13	0	13	40:44	26
1965—66	Locul 4, divizia B, seria a II-a.	26	13	6	7	33:16	32
1966—67	Locul 1, divizia B, seria a II-a.	26	15	7	4	41:14	37
	Promovează în prima divizie.						
1967—68	Locul 12 (14 echipe)	26	7	8	11	28:41	22

... ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

- 4—65 Eliminată în sferturi: 1—3 cu Știința Cluj
- 5—66 Absență în optimi
- 6—67 Absență în optimi
- 7—68 Eliminată în optimi: 1—1 cu C.F.R. Timișoara, echipă de categorie inferioară
- 8—69 Eliminată în optimi: 0—0 cu Chimia Suceava, echipă de categorie inferioară.

4



De la Rudy Wetzer la Pircălab

de Ioan CHIRILĂ

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZĂ

O nouă perioadă lipsită de intensitate în viața echipei naționale. În ciuda rezultatelor bune, echipa națională n-a putut face un rodaj suficient în acești doi ani, care însumează doar 4 jocuri, contra a numai trei adversari. Debutând cu obișnuita «remiză» în compania echipei poloneze, tricolorii noștri țin în șah Cehoslovacia la București, pentru ca apoi să-și ia o categorică revanșă împotriva echipei albaneze, pentru acel 1-1 condat cu un an în urmă, la București.

Singurul meci al anului 1951 echivalează cu un frumos rezultat de egalitate la Praga. Regretabil este faptul că în această perioadă echipa națională a avut o serie de jucători de mare clasă, începând cu Voinescu, trecând pe la Zavoda II, Farmati, Apolzan, Bone și încheind cu Petschovschi, care nu a izbutit să atingă treapta maximă a valorii lor tocmai datorită programului redus al echipei naționale. Așa se face că Alexandru Apolzan, unul dintre cei mai buni jucători din istoria fotbalului nostru, nu însușește decât ceva mai mulți de 20 jocuri în echipa națională. În condițiile calendarului internațional de astăzi, el ar fi putut să depășească chiar și cifra 80, prin constanță și superioritate.

1950-1951

115. POLONIA - ROMÂNIA

3-3 (2-1)

Varșovia, 14 mai 1950.

POLONIA: Jurowicz—Gedlek, Wieczorek—Barwinski, Sloma, Suszczyk—Kohut, Cieslick, Baran, Bozek, Dybala.

ROMÂNIA: Marki—Apolzan (Mihăilescu), Farmati—Zilahi, Pall (Apolzan), Băcuț I—Lungu, Mercea, Vaczi, Iordache (Bodo), P. Moldoveanu.

Au marcat: Mercea (min. 15), Cieslick (min. 18 și 25), Vaczi (min. 47), Bodo (min. 65), Cieslick (min. 76).

Arbitru: Harangozo (Iugoslavia).

Meciul a fost echilibrat, dar totuși, pînă la urmă, polonezii au fost cei care au forțat egalarea, prin celebrul lor inter Cieslick, autorul tuturor celor trei goluri.

Din relatările presei de specialitate, se subliniază că meciul a plăcut mult celor 60 000 de spectatori. Cei

mai buni jucători ai noștri au fost, în ordine, Apolzan, Farmati, Zilahi și Băcuț. Cu această ocazie, Apolzan s-a remarcat mai ales ca stoper, după schimbarea intervenită la pauză. De acum încolo, Apolzan nu va mai părăsi acest post, care-i va asigura nenumărate succese.

117. ROMÂNIA - ALBANIA

6-0 (5-0)

București, 8 octombrie 1950.

ROMÂNIA: Voinescu—Ambru, Farmati—Flamaropol, Apolzan, Băcuț (Serfözö)—Filotte, Mercea, A. Rădulescu, Petschovschi, Suru.

ALBANIA: Vogli—Dibra, Llambi—Shaquiri, Spahiu, Pegini—Parapani, Djinati, Borici, Jarici, Bakali.

Au marcat: Petschovschi (min 10), A. Rădulescu (min 11), Mercea (min 15), Petschovschi (min 18), A. Rădulescu (min 41), Suru (min 80).
Arbitru: Vlcek (Cehoslovacia).

Echipa României a avut un start de zile mari, care a îngenuchiat literalmente echipa Albaniei. După cum se vede și din lista celor care au marcat golurile, pe parcursul a 8 minute au fost înscrise nu mai puțin de patru. Avînd un avantaj de 4-0 în minutul 18, echipa României a considerat practic meciul încheiat, slăbind mult motoarele.

Jocul din prima parte a excelat prin mișcarea debordantă a atacan-

ților și mai ales prin schimburile Petschovschi—Rădulescu, care au entuziasmat asistența.

După pauză echipa României a părut mulțumită de rezultat. Așa se face că în ciuda unei superiorități tehnice constante, atacanții noștri au înscris un singur gol, și acela din întâmplare. Suru a centrat pe sus, mingea a prins un efect curios și a trecut pe sub portarul Vogli.

116. ROMÂNIA-CEHOSLOVACIA

1-1 (0-0)

București, 21 mai 1950.

ROMÂNIA: Marki—Mihăilescu, Farmati—Zilahi, Apolzan, Băcuț—Lungu, Bodo, Vaczi, Serfözö, Iordache.

CEHOSLOVACIA: Havlicek—Menclik, Krasnohorski—Malatinski, Vican, Vlk—Kvapil, Bouzek, Keres, Zdarski, Preis.

Au marcat: Bodo (min. 66) și Zdarski (min. 88).

Arbitru: Polasti (Ungaria).

Echipa României a trecut pe lângă victorie cu două minute înainte de sfîrșitul meciului. Este adevărat, ea a fost dominată în ultimele zece minute. Faza din care s-a înscris golul egalizator al echipei cehoslovace a fost de un dinamism rarism. Vlk a șutat în bară de la 18 m, mingea a răzuit în careul mic, Marki a plonjat pentru a o recupera, dar Zdarski a fost mai rapid și a împins balonul cu capul spre poartă. Și de data aceasta, însă, mingea a atins bara, Apolzan și Mihăilescu au plonjat pentru a o respinge de pe linia porții, dar balonul a evitat ambele picioare, spre a se furișa în plasă.

Rezultatul împotriva Cehoslovaciei rămîne un rezultat bun. Fotbalul nostru făcea față, în acea perioadă, puternicei naționale cehoslovace. Mai mult decît atît, în aceeași zi, la Praga, echipa națională B a României învingea Cehoslovacia B cu 2-1. Iată formația noastră: Voinescu—Androvici, Petrescu, Gică Andrei—Socec, Tudose—Paraschiva, Nicușor, Tiți Popescu, Avasilichioaie, Suru.

La situația de 2-0 pentru echipa noastră, Voinescu a apărut un penalty. O nouă stea se ridică pe firmamentul fotbalului românesc.

118. CEHOSLOVACIA-ROMÂNIA

2-2 (1-1)

Praga, 20 mai 1951.

CEHOSLOVACIA: Moravek—Venglar, Trnka—Krasnohorski, Malatinski, Ipser—Hlavacek, Hemele, Cejp, Zdarski, Vlk.

ROMÂNIA: Voinescu—Zavoda II, Farmati—Flamaropol, Apolzan, Bone—P. Moldoveanu, Zavoda I, Vaczi, Petschovschi, Filotte. Au mai jucat: Băcuț I și Serfözö.

Au marcat: Cejp (min 16), Vaczi (min 40), Vlk (min 61), Vaczi (min 73).
Arbitru: Danko (Ungaria)

Edificatoare este declarația făcută de arbitru maghiar Danko, imediat după meci: «Mi-a plăcut mult jocul echipei române, care merita victoria la un punct diferență».

Oricum, rezultatul este remarcabil, mai ales prin faptul că înaintarea noastră a izbutit să înscrie două goluri la Praga.

Cel mai bun om de pe teren a fost Petschovschi, aplaudat la scenă des-

chisă. Ț-au urmat Farmati, Moldoveanu, Filotte și Voinescu.

Jocul de la Praga a prilejuit debutul internațional al celor doi frați Zavoda, care aveau să facă ulterior o frumoasă carieră sportivă. De altfel, anul 1951 echivalează cu începutul ascensiunii echipei C.C.A., pe scheletul căreia se va alcătui în repetate rânduri echipa națională din anii următori.

U.E.F.A. — XXII

UN MOMENT ÎN FOTBALUL CONTEMPORAN?

Leipzig...



Ne-am obișnuit să privim fotbalul aproape exclusiv prin lentila pe care și-o formează marile «premiere», marile «spectacole de gală» ale jocului cu balonul rotund. Real—Internazionale, Internazionale—Celtic, Manchester—Benfica, Milan—Manchester, iată câteva din derby-urile de neuitat ale soccerului european, partide care — în ultimii ani — ne-au obligat să înregistrăm, treptat, evoluția calitativă a seniorului de necontestat al tuturor jocurilor. Solicitându-ne intens, după legile unui magnetism omeneste perfect explicabil — marea valoare-spectacol captează întotdeauna interesul unei impresionante citimi din locuitorii Terrei — marile pre-

crusta anonimului și ajung, mai devreme sau mai târziu, ÎN FAȚĂ. Este un adevăr verificat, dar avem toate motivele să credem că «luaiți în conul de lumină» și protejați de timpuriu, de aripile unui interes pe cit de legitim pe atât de justificat, numărul STELELOR apărute ar fi mult mai mare, procesul «producției» lor dînd un randament direct proporțional cu cota de muncă și de pricepere investite.

Că federația română de fotbal are toate motivele să transforme într-o dinamică politică ceea ce la ora aceasta ni se pare mai mult o orientare (cu încă destul de puține fapte) ne-o spune argumentul următor: 10 jucători din

nea joc. A fost, într-adevăr, o partidă memorabilă, în care juniorii români au dovedit că au învățat lecțiile fotbalului modern, evoluind la un nivel tehnic de care, sinceri să fim, nu-i credeam capabili, rapid, CONSTRUIND cu manifestă inteligență adevăratul fotbal.

Alături de această partidă, care ne-a interesat în modul cel mai direct, fiind vorba de reprezentativa noastră, o serie de alte meciuri, Bulgaria—Franța, Scoția—R.D.G., Bulgaria—U.R.S.S., Iugoslavia—Scoția, Bulgaria—R.D.G. s-au ridicat la stacheta tehnicii superioare, ele depășind calitativ multe din jocurile de seniori pe care avem ocazia să le

Nu
iese
fum
fără
foc

S-au întîmplat la Leipzig...

● Într-una din zilele turneului, arbitrul francez ROBERT HELIES ne spunea că mai ales la meciurile fotbalistilor tineri conducătorii de joc N-AU VOIE SĂ GRESEASCĂ! «Avînd de-a face cu constiințe în formare, arbitrul meciurilor de juniori, de copii, are o responsabilitate pedagogică imensă» — ne declara (primind bineînțeles totul nostru acord) cunoscutul cavalier al flujerului.

De la vorbe, la fapte... La banchetul de încheiere al turneului la care celor trei arbitri ai finalei — Oliveira, Helies și Dilok — li s-au acordat medallii, tușierul Helies nu s-a prezentat să-și ia distincția alături de portughezul Oliveira — autorul unui arbitraj scandalos de părtinitor în favoarea gazdelor — considerînd, probabil, «coprezentarea» alături de arbitrul lusitan drept o lezare a onoarei sale.

● Antrenorul bulgar DIMITER DOICINOV a declarat după cîștigarea ultimului meci din grupă (cu Franța) că echipa României îi înspăra multă teamă. La aflarea vestii că «11»-le român a fost eliminat de formația sovietică, Doicinov ne-a mărturisit că regretă, sentimental, necalificarea reprezentativei noastre, dar că se bucură, ca antrenor, că a scăpat de un adversar puternic și foarte incomod.

● La un spectacol de estradă prezentat delegațiilor participante la turneul U.E.F.A., spectacol susținut de cunoscutii Fred Frobert, Vera Scheidenbach, cvartetul Coins etc. artiștii au aruncat în sală, la începutul programului, câteva mingi de fotbal Adidas. Printre fericiții plonjeuri care au intrat în posesia unei asemenea mingi a fost și portarul nostru Arclu, autorul unei aplaudate și spectaculare detente ad-hoc.

● O fază care a «spus» multe. În timpul meciului Anglia-Malta, la o angajare absolut corectă între jucătorul englez William Stokes și maltezul Carmelo Cilla, acesta din urmă a suferit o fractură. Văzînd ce a pățit adversarul său, tînărul fotbalist englez și-a pus mina la ochi și a leșit singur de pe teren, deși arbitrul nu-l dăduse afară... (Fără comentarii).

M.P.



Echipa Bulgariei, cîștigătoarea turneului

miere, comparabile, într-un fel, cu momentele terminus ale ascensiunilor celebre ale unor piscuri, ne-au deplasat aproape total atenția de la atât de importanta activitate de la poalele... muntelui, de la începutul ascensiunii.

Anualele turnee U.E.F.A. fac și ele parte din «micro-activitatea» căreia — din păcate — destui li acordă o simplă importanță statistică, prinsă la rubrica «diverse». Viciul de prețuire l-au demonstrat, de-a lungul anilor, propulsările de către aceste turnee a unor strălucite «star»-uri din soccerul european. Florian Albert a fost «aruncat pe orbită» de către turneul U.E.F.A. — 1959, Nobby Stiles la fel, Gian Rivera de către cel din 1960, Antonio da Costa Simoes de către cel din 1961, Ghiorgi Asparuhov de cel din 1961, Paul van Himst de cel din 1960 etc. și lista ar putea continua cu destule alte rezonante NIME. Realitatea este că mulți apreciază că aceste talente sparg oricum

actualul lot MARE al României au trecut prin școala echipei naționale de juniori: este vorba de Dumitrache, Dinu, Boc, Anca, Radu Nunweiller, Lucescu, Sătmăreanu, Deleanu, Ghergheli, Gornea.

Ce vreți mai mult?

La cea de a XXII-a ediție a turneului U.E.F.A., găzduită, după cum se știe de R.D. Germană, echipa României — autoarea unei evoluții generale frumoase — a prezentat cițiva «boboci» care poartă însemnul cert al talentului autentic. Beldeanu, Naom, Broșovschi, Radu Ionescu, Ștefănescu, Arclu vor ajunge — după părerea multor specialiști străini — fotbaliști de clasă. Merită, credem noi, tot sprijinul!

Care a fost moștra cea mai grăitoare a posibilităților juniorilor români? Evoluția lor din meciul cu Portugalia — disputat la Karl Marx Stadt — despre care localnicii afirmă că de multă vreme n-au mai văzut un aseme-

vedem. De-a lungul acestor meciuri, o serie de «under 18 years», printre care bulgarii Panov, Gheorghiev, Borisov, scoțianul Hamilton, sovieticul Kurașinov, iugoslavul Nedelkovič, est-germanul Zoff au prezentat... atestate că au totul de partea lor pentru a urma cariera unor Rivera, Albert, Van Himst. lansate de mai vechi turnee U.E.F.A.

La Leipzig și în orașele din împrejurimi, în care s-au disputat partidele celui de al XXII-lea turneu U.E.F.A., s-au văzut destule semne care «spun» că ediția '69 a turneului european de juniori va rămîne, după toate probabilitățile, un MOMENT în fotbalul bătrînului nostru continent. Fie ca vutornii să ne prilejuiască, nouă românilor, cit mai multe referiri la acest foarte reușit turneu!

Marius POPESCU

A. Beldeanu, cel mai bun jucător român în cel de al XXII-lea turneu U.E.F.A.



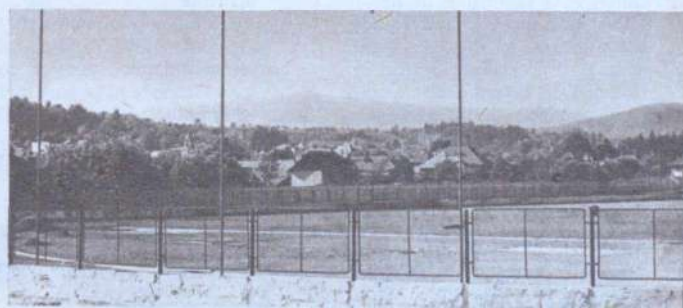


REALIZĂRI ȘI PERSPECTIVE

Izbutire constănțeană

Am rămas încântați de ceea ce am văzut la Școala sportivă din Constanța. Terenuri de baschet, de volei, de handbal, de tenis de câmp, săli de antrenamente, instalații, aparatură, echipament și o activitate intensă de dimineața și până seara. Directorul Școlii sportive, profesorul CONSTANTIN ALBU, ne-a spus: «De fapt, noi n-am făcut nici o minune. Prin sprijinul organelor locale și prin muncă patriotică am izbutit ceea ce se vede. În clasamentul pe țară, clasament din acest punct de vedere, nu cred că sintem nici primii, nici ultimii. Sint însă convins că prin baza ei materială, Școala sportivă se va achita onorabil față de îndatoririle sale: izvor pentru fluviul performanței. În perspectivă: bază materială și pentru atletism!» I-am dat crezare profesorului Albu și din punct de vedere... subiectiv: el a fost atlet și nu se va lăsa până nu va trage puțină spuza și pe turta sa. Dacă va fi criticat, el va da, probabil, următoarea replică: «Fără atletism, progresele în celelalte discipline respectă... progresia aritmetică. Or, noi trebuie să fim adepții progresiei geometrice!»

Primu



Detaliu din baza complexă a Școlii sportive din Constanța.

ÎN CURÎND Turul



Plutonul alergătorilor, urmat de convoiul de mașini, înainteză pe Aspect de la ultima ediție a Turului României.

În orașul fără pensionari

Ne aflăm cu pixul și aparatul de fotografiat în orașul fără pensionari — municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej. La vînătoare de noutăți pe tărîm sportiv. În tovărășia unor gazde amabile, care acceptă să ne fie interlocutori...

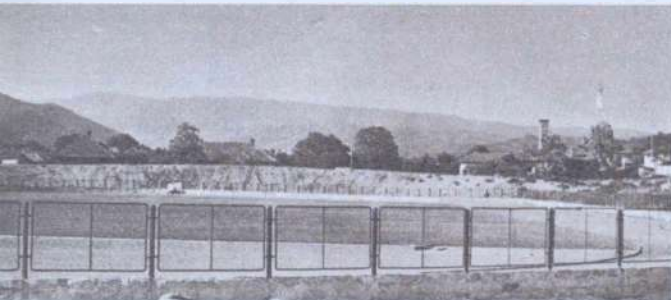
GHEORGHE GRUNZU (președintele C.M.E.F.S.): «Cu sprijinul organelor locale, orașul nostru fără pensionari — media de vîrstă: 28 de ani — se va mindri curînd cu un parc de cultură și sport, care va fi amenajat lîngă splendida sală de gimnastică. El va cuprinde: o sală de lupte și una de box, două terenuri de baschet, un teren de tenis de cîmp, un teren de volei, două terenuri de handbal — antrenament și competiții, un bazin de înot — al cărui proiect ulterior prevede apă caldă, un teren de fotbal, gazonat și împrejmuît. În perspectivă, edilii municipiului «văd» un stadion complex și o sală de jocuri. Peste cîțiva ani, sîntem convingîți, cetatea chimiei va deveni și o cetate a sportului de performanță!»

MIHAI PINTEA (profesor de educație fizică, directorul Școlii sportive): «Bituumizarea terenurilor de handbal, de volei și de baschet reprezintă un mare succes: adio, prafului și noroiului, citeva luni în plus pe an pentru pregătire în aer liber. Pe agenda viitoarelor progrese, viitoarelor performanțe, avem înscris și atletismul!»



Terenurile bituumizate ale Școlii sportive din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. În medalion, moderna sală de gimnastică în jurul căreia va fi amenajat Parcul de cultură și sport.

Stadion de atletism



Stadionul de atletism din Cîmpulung Muscel.

Primul stadion de atletism nu se află nici în București, nici în Cluj, nici în Timișoara, nici în Brașov, ci în Cîmpulung Muscel. Președintele C.O.E.F.S., **GHEORGHE CREȚU**, ne-a declarat: «Cîmpulungeni s-au impus în ultimii ani la capitolul aruncări. Olimpia Cataramă, a doua discobolă a României, nu va mai fi un unicat, sperăm, cînd se va alcătui echipa țării noastre, echipa de atletism, pentru Jocurile Olimpice de la Munchen. Stadionul de atletism, care va fi inaugurat, probabil, chiar în cursul acestei luni, va da mai multe valențe acestei discipline în Cîmpulung Muscel. Vom avea și sprinteri, și demifondisti, și fondisti, vom avea și săritori, iar numărul aruncătorilor va spori și el.» Am aflat că pentru această realizare — stadionul de atletism — s-a transpirat foarte mult. Nu pentru învingerea obstacolelor, deoarece organele locale au dat tot sprijinul. S-a transpirat foarte mult pentru grăbirea... sprintului final.

L-am întrebat pe profesorul **GHEORGHE ZĂMBREȘTEANU**, antrenor federal, cum apreciază isprava cîmpulungeniilor. Ne-a răspuns: «Este, într-adevăr, o contribuție majoră la progresul atletismului de performanță din România!» Felicitări!

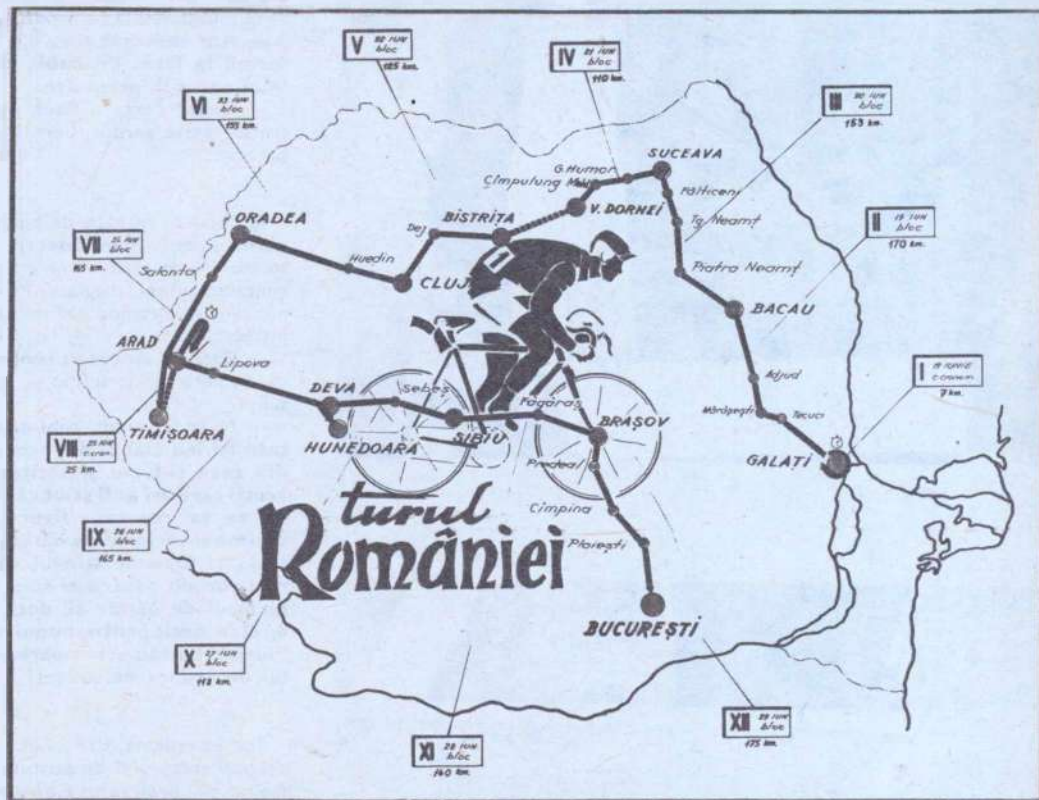
României

Peste numai cîteva zile se va da startul în una dintre — se pare — cele mai disputate ediții de pînă acum ale Turului ciclist al României. Niciodată în istoria sa marele înconjur pe bicicletă al țării nu a reunit reprezentanți ai atîtor țări (10) și nicicînd valoarea competitorilor nu a fost atît de ridicată cum se anunță a fi de data aceasta.

În cursă vor lua plecare alergători din Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Danemarca, Elveția, Franța, R.D. Germană, Norvegia, Olanda și România. În sfîrșit, Turul ciclist al României a devenit ceea ce de mult o doream cu toții: o competiție de talie europeană. O cursă în care sportivii unor țări cu o puternică tradiție în această disciplină vin hotărîți să-și măsoare forțele, fără menajamente, și aceasta în dorința de a-și verifica stadiul de pregătire înaintea unor întreceri de interes major, ca de pildă Campionatele mondiale de ciclism, programate pentru luna august în Cehoslovacia, precum și competiția «Tour de L'Avenir», care va avea loc puțin mai tîrziu.

Traseul actualei ediții a înconjurului țării pe bicicletă (pe care vi-l prezentăm în această pagină) prezintă și el o noutate demnă de a fi relevată. După cum se poate vedea, nici una dintre cele 12 etape ale întrecerii nu atinge 200 km. În general, etapele sînt scurte și, datorită distanțelor relativ mici pe care alergătorii le vor avea de parcurs, viteza de înaintare a întregii caravane va fi de data aceasta mult sporită. Vom asista — probabil — la întreceri de un dinamism excepțional, la răsturnări spectaculoase de situații de la o etapă la alta, în sfîrșit, vom urmări o alergare interesantă, menită să facă o bună propagandă sportului cu pedale.

La ora cînd scriem aceste rînduri, componența primei noastre reprezentative, ca de



altfel și a celorlalte trei formații românești care vor porni să se înfrunte în tur cu puternicele echipe oaspete, urmează să fie definitivată. Se cunosc cu precizie doar sportivii, în număr de 25, din rîndurile cărora selecționerii vor alcătui cele 5 echipe: Gabriel Moiceanu, decanul de vîrstă al cicliștilor români, frații Ștefan și Andrei Suciu, Constantin Grigore, Nicolae Ciometi, Tudor Vasile, Constantin Ciocan, Nicolae David, Walter Ziegler, Emil Rusu, Vasile Selejan, Ion Cosma II (un nou alergător talentat format de Martie Ște-

fănescu) etc. etc. După cum se poate vedea, în general, nume binecunoscute dar care, cu părere de rău, trebuie să recunoaștem, în ultimul timp nu au prea făcut furori în vreo competiție de mare amploare. Am dori sincer ca ei să strălucească acum, cu prilejul acestei ediții a «Turului României». Am fi nespus de bucuuroși dacă vreunul dintre cicliștii enumerați mai sus ar reprezenta subiectul uneia dintre copertele revistei noastre, în postura de cîștigător al «Turului ciclist al României».

G. ȘTEFĂNESCU

însemnări

DIN TRIBUNA
CAMPIONATELOR
NATIONALE DE
PRIMĂVARĂ,
REZERVATE
ATLETLOR
SENIORI



MARGHIOLIȚA MATEI — o briză dunăreană, cu rezonanțe în Capitală, unde a reușit, 1,70 m la înălțime. Atenție și... succes!

FRUCTELE PRIMĂVERII

Mă așteptam s-o văd la 100 mg pe Valeria Bufanu. Absentă. O întreb pe profesoara Eveline Ghimpu-Tudora-che:

— Ce-i cu Valeria? Se... resimte încă după recordul de 14,1 sau a neglijat pregătirile?

— Nu a tras chiulul de la nici un antrenament!

— Gurile rele pretind că ați cam forțat-o pentru record...

— N-am forțat-o, dar pe undeva cred că s-au strecurat greșeli în pregătire.

— Dar cu Dan Hidioșanu ce s-a întâmplat? Nicolae Perța a făcut record la 110 mg cu 14,0. Viorel Suciuc a reinviat și a ocupat locul secund, iar Dan a trebuit să se mulțumească cu bronzul...

— Am observat și eu o scădere de formă la Dan. Probabil, din cauza unui exces în pregătire.

— Exces? Perța a făcut repetări de treceri peste garduri, ieri, până s-a întunecat...

În tribună, aproape de peluză, antrenorul emerit Ioan Soeter. Privește sectoarele de săritură în înălțime și aruncarea suliței, megieșe. Privește ironic cum se incomodează unii pe alții. Îl întreb:

— Dacă un săritor va confunda sulița cu ștacheta, iar un sulițaș — ștacheta cu sulița?

— N-ar fi exclus, mai ales că sulițașii își iau elanul din aceeași parte din care și-l iau și săritorii. Dacă acești săritori ar fi știut că și în acest an se va repeta... figura, și-ar fi schimbat piciorul de bătaie. La ventrală ei folosesc stîngul. Ar fi fost mai simplu pentru ei să-și schimbe piciorul de bătaie și, deci, direcția de elan, decât pentru bunul meu amic Florian Laslău schimbarea sectorului de aruncarea suliței!

Tot în tribună, dar în altă parte, în dreptul sectorului de săritură în lungime, se află profesorul Constantin Dumitrescu. Îi fac inimă rea:

— Dragă Costele, ce s-a întâmplat cu Șerban Ioan? După recordul de 2,13 m, a fost învins în Italia de Csaba Dozza, la

aceeași înălțime de 2,05 m. Crezi că, dacă Dozza ar fi fost prezent, Șerbănică s-ar mai fi oprit la 2,11 m — recordul de juniori al lui Csaba — și n-ar fi mers chiar dincolo de 2,14 m?

— În Italia a intrat în concurs la 2,00 m, ca și aici. Nu i-ar strica mai multă modestie. În orice caz, i-a prins bine bătaia...

— Profesorul Daniel Maier, de la Școala sportivă din Reșița, antrenorul lui Sorin Păsulă (care a mers 10,8 în finala la sută, câștigată de Gheorghe Zamfirescu cu 10,7), pretinde că tu nu crești oamenii, ci îi iei gata formați și culegi laurii!

— Pe unii i-am luat plafonați și i-am redat performanțelor, altora le-am continuat ascensiunea.

Stau de vorbă, printre puternicele rafale de vînt, cu sîtmăreanul Tamaș Szabo, elev în clasa a XII-a, de la toamnă:

— Mi te lăuda doctorul Ioan Wiesenmayer că vei doborî recordul de 10,3 al lui Zamfirescu. Și, aici, în finală, ai sosit abia pe locul 5, cu 10,9!

— Nu atît Gheorghe Zamfirescu, Constantin Nichifor, Alexandru Munteanu, Sorin Păsulă m-au în-

VASILE SĂRUCAN — omul pe care prag jos îl împiedică — încă — să-și lase amprenta mai sus de 8 metri.



NICOLAE PERȚA — învingătorul... obstacolelor. Pe cînd, în ascensiunea sa, va coborî sub 14 secunde la 110 mg?

vins, cit... Eol. Sînt încă prea subțirel și mă suflă vîntu!

Clujenii au fost bine distribuiți în recitalul (ierat să-mi fie entuziasmul) de decatlon. Profesorul Marian Pășcălu, antrenorul lui Andrei Sepci, care a cîștigat medalia de aur cu 7 258 p (recordmanul Kurt Socol nu a concurat, fiind accidentat), mi s-a destăinuit:

— Dacă vrem să avem atletism de valoare, printre altele, e necesar să evităm specializarea pe probe la categoriile copil și juniori mici. Acestora să le oferim probele combinate — de la triatlon pînă la decatlon. Abia la 17 ani să-i selecționăm pentru proba la care să dea randamentul maxim. Cu sprijinul organelor locale clujene, intenționez să creez la un liceu cu program de educație fizică o clasă de 25—30 de decatloniști, selecția acestora urmînd s-o fac în întreaga țară, la nevoie.

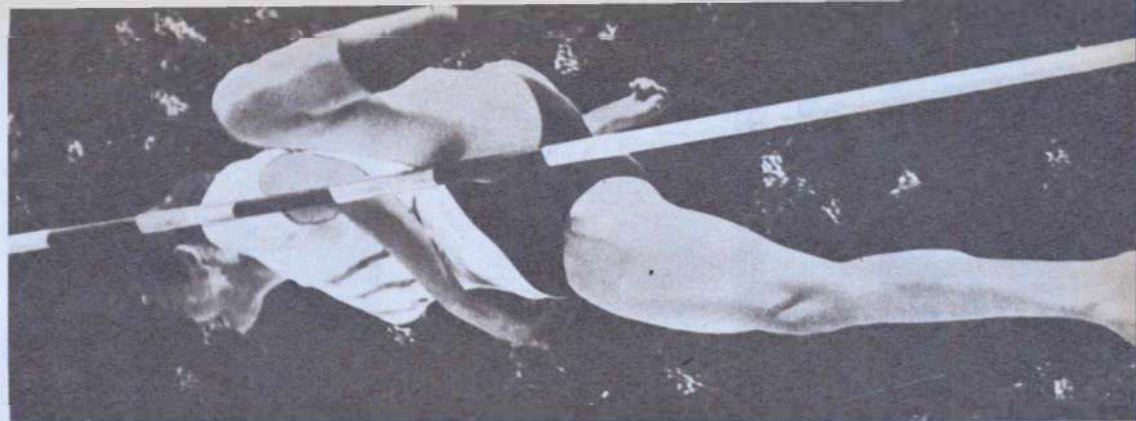
După campionate, cineva mă întrebă:

— De ce vrei să-ți întitulezi însemnările «Fruitele primăverii»? Fruitele se coc, deobicei, toamna!

— Există și fructe de primăvară. De pildă recordurile: 14,0 la 110 mg (Nicolaie Perța), 7 093 p la decatlon juniori (Vasile Bogdan), 48,3 la 400 m juniori (Francisc Gedeon), 4:01,0 la 4x400 junioare și senioare (echipa româncanelor) și încă altele precedate de un 2,13 m la înălțime (Șerban Ioan), de 14,1 la 100 mg (Valeria Bufanu), 2,11 m la înălțime juniori (Csaba Dozza) și... succedate de acel 7,75 m la lungime (Vasile Sărucan) și frumosul 2,13 m la înălțime (Csaba Dozza). Să mai avem puțin răbdare! Primăvara încă nu a trecut. Mai are file în calendar. Pe ultima, figurează patruleterul de decatlon și pentatlon de la Paris: Franța-Italia-Iugoslavia-România. Iar în primele zile sau file ale verii stadionul de la Constanța va fi amfizionul triumfiularului feminin — România — Olanda — R.F. a Germaniei. Și cite file are vara! Cite fructe se mai pot coace! Scepticul sau pesimistul s-ar putea vîcări: «Dacă vom culege atîtea fructe primăvara și vara, nu vom mai avea coșuri disponibile pentru cele de toamnă!» D-ar avea dreptate scepticii și pesimiștii!

H.C.

P.S. — Duminică, la triumfiularul de la Sofia, Șerban Ioan a mai adăugat un centimetru recordului său la săritura în înălțime: 2,14 m. Felicitări, dragă Șerbănică, și cit mai curînd pe piscul lui 2,20 m!



DOINA MUNTEANU — studenta rivală a Virginiei Bonci: a reușit, la început de sezon un 1,72 m.

atletismul universitar DE JURE, DE FACTO..

Hai, să vorbim despre atletismul nostru universitar! Așa cum are dreptul să fie, cum este de fapt. Pofta aceasta de... taifas ne-a recidivat-o ediția din luna trecută a campionatelor universitare de la București (Stadionul Tineretului)...

N.B. — În legătură cu preferința noastră pentru cuvîntul «taifas» vom da explicații la încheierea articolului.

De jure. Elita atletismului de performanță (nu ne facem vinovați de pleonasm, dacă acceptăm posibilitatea — nu numai teoretic, dar și practic — a unei baze de masă a atletismului de performanță) trebuie să fie concentrată în mediul studentesc. Trebuie — termenul acesta imperativ — nu are vreo conțință cu absurdul. Acolo unde există atletism de performanță dezvoltat nu se rostăște trebuie, ci este!

De facto. La recenta ediție a campionatelor universitare au fost programate 19 probe pentru băieți și 11 pentru fete. La masculin, au căzut 9 recorduri universitare, unul a fost egalat, iar la feminin — 3 au fost îmbunătățite, iar unul stabilit. Privite prin prisma Ministerului Învățămîntului, aceste cifre sînt frumoase și de culoare roză. Privite prin prisma F.R.A., cifrele apar puțin zbîrcite și de culoare neatractivă. Ne mai vorbind de recordurile cu picioare solide, intacte de la edițiile precedente. Spre edificare (... spicuirii): 14,2 (la 110 mg; rec. național — 14,0), 53,5 (la 400 mg; r.n. — 51,1), 1:52,5 (la 800 m; r.n. — 1:48,2), 3:54,0 (la 1 500 m; r.n. — 3:40,5), 8:56,6 (la 3 000 m obst.; r.n. — 8:34,0), 15:10,0 (la 5 000 m; r.n. — 13:49,8), 59,08 (la ciocan; r.n. — 66,10 m) — toate fiind noi recorduri. Și citeva din cele... rezistente: 10,7 (la 100 m; r.n. — 10,3), 22,2 (la 200 m; r.n. — 20,9), 49,8 (la 400 m; r.n. — 47,5), 14,94 m (la triplusalt; r.n. — 16,59 m), 65,72 m (la suliță; r.n. — 81,21 m)... Din politete, ne oprim aici cu spicuirile, adică nu ne referim și la recordurile universitare feminine. Și din politete, și din prudență... diplomatică: pe plan internațional, mondial, fetele — e vorba de atletismul românesc — sînt mult mai bune decît băieții. Exemplu: la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, prin cele patru fete — Vioreca Viscopoleanu, Lia Manoliu, Mihaela Peneș, Ileana Silai — România a ocupat locul II pe națiuni, după S.U.A.

Ni s-ar putea replica că o serie din actualele recorduri naționale — proaspete sau prăfuite — aparțin unor atleți studenți. Acest adevăr nu schimbă însă cituși de puțin fondul problemei. Respectivii recordmani nu și-au înscris numele în cartea de aur a atletismului nostru cu litere de la 12,5 pînă la 24 Karate, ca o consecință firească a puternicei ancorări a atletismului de performanță în mediul universitar. «Boboci» — marea sau imensa lor majoritate — cînd intră în facultate, dacă sînt puși să

aterge suta, aduc foarte mult cu niște... boboci. La alergări, la aruncări, la sărituri, «boboci» cei mai buni nu-și găsesc locul nici măcar în atmosfera adevărată de categoria a III-a. «Virfurile» — printr-o comparație cam exagerată — ne amintesc de lămii care infloresc în casă, cînd afară crapă pietrele de ger.

Așa sînd lucrurile, am putea spune — avînd în față atît de puține exemple de studenți mari performeri — că în facultăți atletismul de talie internațională constituie doar o... pasiune. O pasiune ca și... pescuitul, ca și discoteca. Lipsește valul, marea val care să-i ducă pe studenți în aula stadionului. Cine vrea face atletism, cine nu vrea nu face atletism! Gustul pentru atletism este mult mai puțin format decît gustul pentru discotecă, de pildă. O situație diferită înțilnim, în special, la IEFS. La recentele campionate universitare de atletism 20 din cele 29 de titluri de aur au fost cucerite de studenții la

IEFS. Nu pentru că pe aceștia i-ar pasiona mai mult atletismul decît pe studenții altor facultăți. La IEFS se face atletism de performanță, în alte institute — atletism de salon sau la nivel de școală generală. Procesul de perfecționare este înlocuit — volens-nolens — cu acela de inițiere.

Mihaela Peneș și Șerban Ioan, de pildă, ambii studenți, nu reprezintă o coră parte din totalul atletismului de performanță universitar. Vioreca Viscopoleanu nu e studentă. Lia Manoliu a devenit campioană olimpică la 36 de ani. Iolanda Balaș nu intrase încă la IEFS cînd deținea recordul mondial (1,91 m la înălțime, în 1961, și azi în picioare).

A vorbi despre atletismul universitar de performanță, fără a avea o bază de masă în școlile generale și în licee, este cam așa: «Hai, să stăm la taifas!»

Horia CRISTEA



NICHIFOR LIGOR — recordmanul studenților «la zi» cu 4,60 m la prăjină.

MONICA VASILESCU — studentă la IEFS creditată la «universitare» cu 44,02 m la proba myroniană.



LINIȘTEA DINAINTEA FURTUNII

Două echipe înconjurate de corzile ringului. Toată lumea pare liniștită deși inimile bat mai repede în așteptarea încleștării ce va urma. Imaginea, intitulată «Liniștea dinaintea furtunii», ne-a fost trimisă de cititorul ION CUCU, în cadrul concursului nostru de fotografii.



TROFEUL FOTOREPORTERULUI

ION MIHĂICĂ. Iată un nume binecunoscut de către toți cititorii presei sportive din țara noastră. Fotografiiile sale din sălile de sport și de pe stadioane, de pretutindeni unde sportul și-a găsit prieteni, au ilustrat și continuă să învioraze și astăzi paginile ziarelor și revistelor noastre sportive. De peste 20 de ani, neobișnuitul fotoreporter al revistei noastre stă la... pînă cu aparatul său pentru a surprinde și imortaliza gestul sportiv, mare și mereu surprinzător de nou.

Prezent în saloanele expozițiilor de artă fotografică din țară și de peste hotare, ION MIHĂICĂ a cules adesea laurii victoriei. Dar cel mai frumos trofeu l-a primit de curind din partea Federației Internaționale a Artei Fotografice (F.I.A.P.) — al cărei membru a devenit —: o diplomă, — o puteți vedea în imagine — pe care scrie — «...CA OMAGIU EFORTURILOR SALE, MUNCII SALE, TEHNICII SALE ÎN DOMENIUL ARTEI FOTOGRAFICE ȘI CA RECUNOȘTINȚĂ PENTRU SERVICIILE EMINENTE ADUSE CAUZEI FOTOGRAFIEI.»

ÎL CAUTĂ MINGEA...

Atacul fotbalistilor în alb este extrem de periculos. Înaintașul cu nr. 11 este cel mai... aproape de minge dar și cel mai inofensiv. De ce? Pentru că stă cu spatele la poartă și nu-și poate da seama că mingea îl caută pe el... Unde i-o fi fost capul?



În Bucureștii de altădată PATRU OAMENI PE DOUĂ ROTI

Printre pionierii sportului românesc se numără și ilustrul velocipedist D. Dumitrescu. Câștigător al mai tuturor competițiilor pe velociped sau bicluc, cum i se spunea (cu o roată gigantică în față și una mică în spate), el a parcurs pe curioasa «biclucă», distanțe enorme pentru acea vreme (1880—1890).

Dintre temerarele sale raiduri velocipedice — majoritatea efectuate solitar, căci nu-și prea găsea tovarăși de călătorie — notăm: București — Sinaia — Brașov — și înapoi (prin pasul Hran), aproape 1 000 km, și București — Rm. Vilcea — București. Tot el a amenajat într-o curte de pe actualul bulevard Gh. Gheorghiu-Dej un velodrom în miniatură (de pământ) unde preda cursuri de învățare a pedalatului tinerilor și tinerelor din preșcolară bucureșteană; mica regină (biclucă) începuse să cunoască o vogă crescândă.

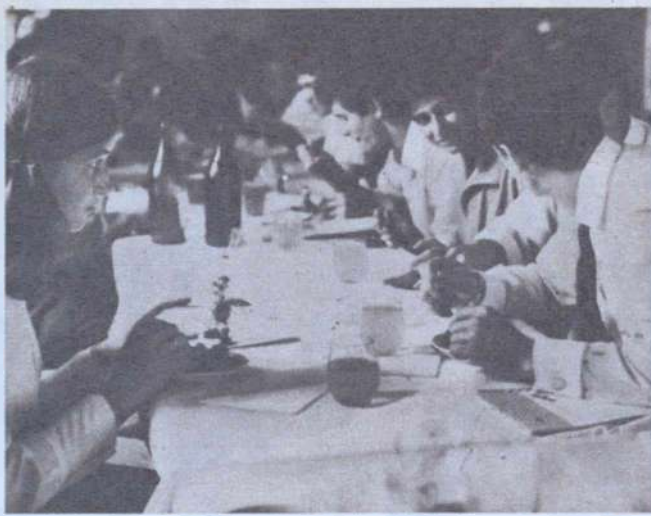
Bucureștenii mai virații își amintesc că, pînă după 1830, în piața Amzei era un atelier de bicluc pe care îl ținea D. Dumitrescu. În fața atelierului se găsea expus — de dimineață pînă seara — un bătrîn velociped, servind și de reclamă, firește, căci asemenea aparate de pedalat deveniseră anacronice. Era chiar biclucul pe care proprietarul atelierului, cu decenii în urmă, câștigase concursuri și executase felmoșele sale raiduri, consemnate în presa vremii. Uneori seara, la insistențele cicliștilor tineri (sau

și colegilor săi de sport sau vîrstă), care se adunau la atelier, mai în fiecare zi, ascultînd povestiri din epoca de plonșerat a sportului cu pedale, D. Dumitrescu făcea — în admirația generală — câteva tururi de demonstrație, prin piața Amzei, cocoțat pe acea curioasă uncală.

Același D. Dumitrescu, pe la începutul veacului nostru, la Seceș, și mai tîrziu pe A.N.E.F. (astăzi, Stadionul Republicii) apărea, la diferite festivități sportive, pe velociped, pe tandem sau pe o biclucă de patru persoane. În clișeu, întreaga familie pe o biclucă. Fotografia datează din jurul anului 1908: Dumitrescu-tatăl, soția, fiica și micul Eugen. Acesta, mai tîrziu polișportiv valoros, va deveni apoi decanul ziarului sportiv dintre cele două războaie: reputatul Eugen Dumitrescu — Jenny (cronicar de ciclism, moto, tenis, gimnastică, lupte, automobilism și box, disciplină în care era și un apreciat arbitru internațional). Un ziarist polișportiv și talentat (într-o vreme cînd jurnalistică sportivă se străduia să-și câștige prețuirea cucerită) sub a cărui cordială îndrumare, cu peste trei decenii în urmă, au făcut primii pași în presă o serie de candidați înecători, pe atunci, în rîndul cărora se numără — cu plonșă aducere aminte — și semnatarul acestor rînduri.

Emil IENEC





SE MĂNÎNCĂ TORTUL

Știați că maestrul emerit al sportului, handbalistul Cornel OȚELEA și colegii săi Gheorghe GORAN, Mihai MARINESCU, Valentin SAMUNGI și Dan MARIN au fost elevi ai Liceului I.L. Caragiale? Și mai știați că elevii ai aceluiași liceu au fost și poloștii Aurel ZAHAN, Constantin BLAJEK, Ion ZAMFIRESCU, atleții Gheorghe COSTACHE, Vlad HODOS, voleibalistul Nicolae ARDELEA și numeroși alți sportivi internaționali. În prezent, la fotbal, tir, natație etc.? Știați că de nouă ani sînt sărbătoriti la acest liceu absolvenții claselor a XII-u cu rezultate remarcabile la învățătură și sport în cadrul unei festivități, devenită tradițională, denumită «Sărbătoarea Tortului»? Știați că la recenta sărbătoare a tortului la «I.L. Caragiale» au fost premiați pentru meritele lor deosebite 33 de elevi absolvenți, internaționali în echipe de juniori, și chiar de seniori, campioni și recordmani naționali de juniori?

De la această ultimă festivitate vă redăm și noi o imagine. Finalul reuniunii: consumarea deliciosului tort.

CAMPIOANELE DIN PETROȘANI



Deși canicula din ultima vreme a șters din amintirea noastră troce-nele de zăpadă, corespondentul STAICU BĂLOI din Petroșani ne-a trimis fotografia campionatelor de schi la copii, Gabriela Leib (stînga) și Dagmar Müller. De la el și de la fotoreporterul ALEXANDRU RI-EGELHAUPT așteptăm acum campioane în... costum de baie.

sportul a doua pasiune



Dem. Rădulescu

— Sportul nu trebuie să lipsească din arsenalul niciunui actor, care dorește să se mențină în bună condiție fizică și să îmbrățișeze o gamă cât mai largă de roluri.

Sub figura jovială — mîncată de doi favoriți și o mustață, a regizorului Panache, din piesa «Travesti» — îl ghicesti foarte ușor pe Dem. Rădulescu, simpaticul actor al «Naționalului». Și nici nu e de mirare că se exprimă stît de categoric. Membru susținător al echipei de fotbal Progresul, spectator pasionat al meciurilor de fotbal, volei, handbal, îndrăgostit de spectacolul sportiv și de mișcare, popularul actor a practicat, într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat, sportul. Ca student, la Institutul de teatru, apoi în echipa Teatrului Armatei, avînd ca antrenor pe regretatul George Vraca, a jucat fotbal pe postul de centru înainte. A mai practicat schiul (în filmul «Dragoste la zero grade», a schiat fără dublură), gimnastica și călăria. Mi-am amintit că, în spectacolul «O femeie cu bani» a lui Shaw, a jucat rolul unui campion de box, rol în care s-a integrat excelent. Am aflat, astfel, că a făcut box, la Rîmnicu Vilcea, sub conducerea fostului campion Gheorghe Lungu. Dar...

— La un antrenament, pe cînd boxa cu un adversar mai greu decît el, a lovit puțin mai tare. «Greab s-a supărat, a venit peste el, a dat și... de atunci, Dem. Rădulescu s-a lăsat de box!

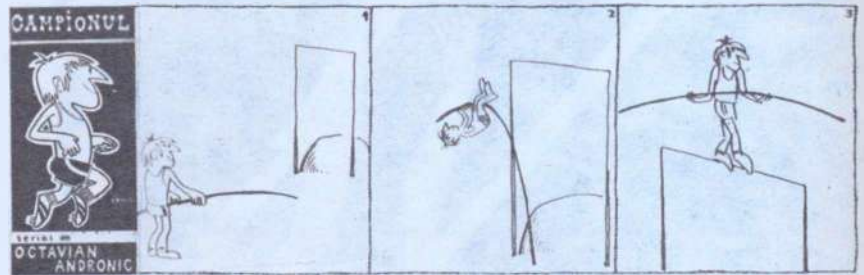
- În închiriere, un interviu fulger:
 - Cine e campionatul?
 - Fotbalul românesc.
 - Vor participa fotbalistii noștri la C.M. din Meziu?
 - Fiecare băiat se va întoarce cu o ghitară.
 - Aveți vreo dorință?
 - Să nu mor pînă nu apar pe coperta celei mai citite reviste românești — «Flacăra».
 - Deocamdată vă popularizăm noi. La revista «Sport» nu trebuie să fie fotogenic: dăm omul așa cum este.
 - Merci, ești foarte drăguț!

Alexandru SIMOC



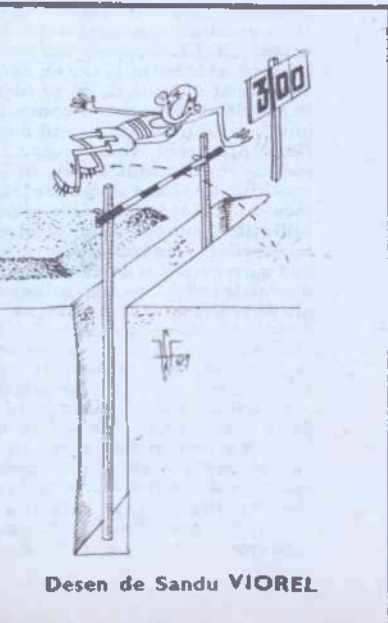
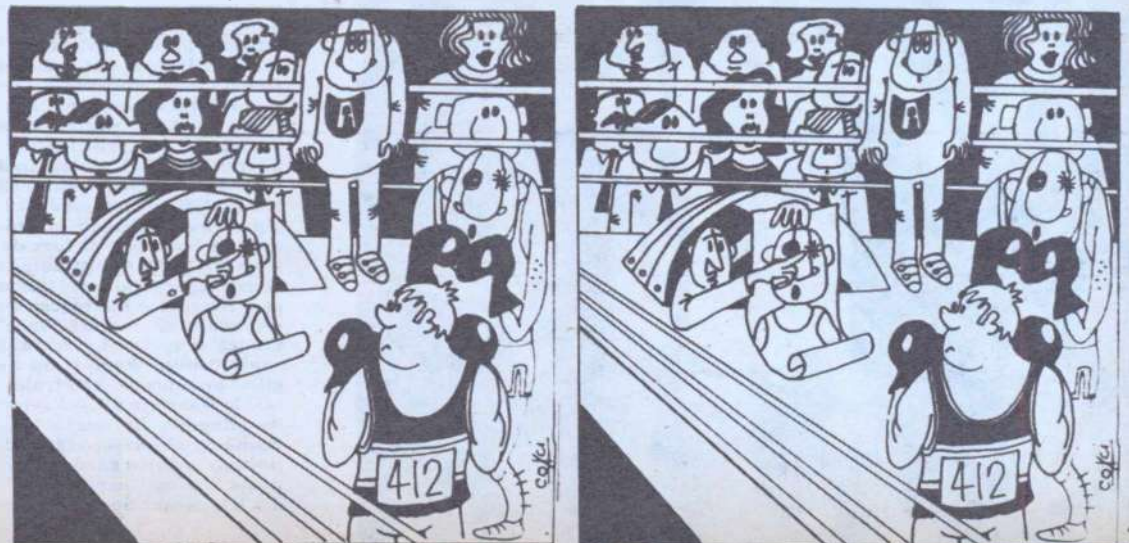
„OLANDEZUL ZBURĂTOR“ A OBOSIT

...Nu, dacă judecăm după ultimele rezultate. Într-adevăr, Tom Okker are aspirații justificate la nr. 1 în tenisul mondial, acum cînd prelungita supremație a lui Rod Laver pare să se clatine. Iată dovezi concrete: în prima săptămîină a lunii mai, Okker cîștigă la Tokio și Osaka primul «open» organizat de japonezi, clasîndu-se înaintea lui Emerson și Laver; imediat apoi, un avion îl duce la Bruxelles, unde zburătorul înfruntă un alt eșalon de tîmuri profesioniști, în frunte cu John Newcombe — și aici victorie! Urmează excelența comportare de la Paris. Cine poate mai mult?



Caricaturistul OCTAVIAN COVACI vă oferă în acest număr opt greșeli pugilistice. Aveți prilejul să obțineți o victorie la... 8 puncte, fără să urcați pe ring. Succes!

8 GREȘELI...



Desen de Sandu VIOREL

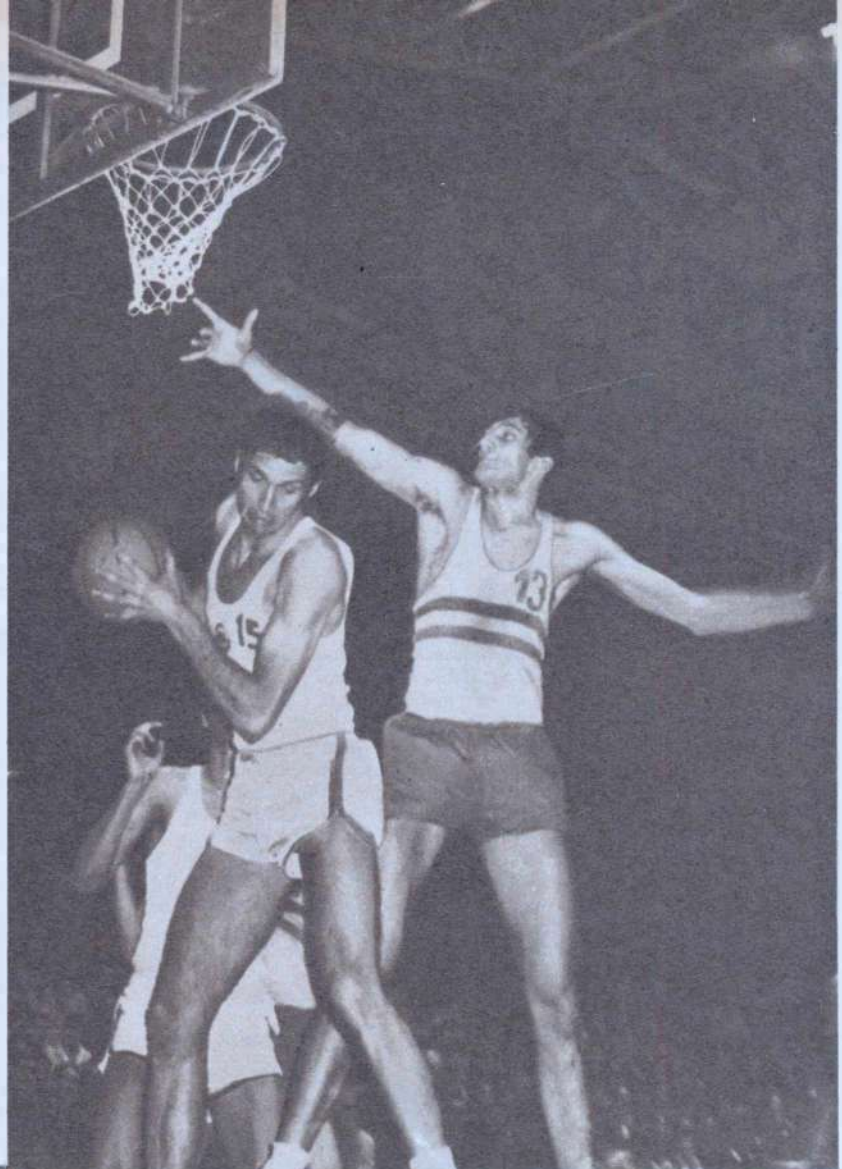
DUPĂ TURNEUL DIN OLANDA

Lalelele baschetbaliștilor

Puiu Albu (nr. 9), îmbucurător reprofilat în ultima vreme pentru postul de conducător de joc, reprezintă nu numai un excelent căpitan de echipă, dar și un atlu major (fotografia de jos).

Tarău (nr. 13) a manifestat o combativitate exemplară și a și fost unul din jucătorii cu randament neschimbat (fotografia din dreapta).

(Ambele fotografii au fost realizate din tribună de Mihai DIMANCEA, la meciul România-Iugoslavia 55-68.).



Intă, deci, că echipa masculină a României a și realizat o primă și — de ce n-am recunoaște-o? — importantă performanță, calificându-se pentru turneul final al «europenelor» de baschet pe care le va găzdui splendidul Neapole, în septembrie. Ne-am bucurat cu toții atunci când s-a comunicat tragera la sorți care situa reprezentativa țării în grupa de la Haarlem, poate, pentru prima oară norocoasă. Nu prea ne dădeam seama, pe-atunci, cât de greu va fi accesul în înalta societate a competițiilor directe pentru titlul continental 1969. E drept, excludeam din discuție Iugoslavia, pe care o consideram tabu și, la urma urmei, neinteresantă ca adversar tocmai pentru că în Olanda primele două clasate căpătau bilete pentru Italia. Ne aminteam că formația Olandei manifestase o valoare totuși modestă în ultima confruntare cu baschetul românesc. Știam, apoi, că în Olanda corectitudinea — implicit, sau poate chiar în primul rînd, în sport — reprezintă o certitudine.

Ne-am înșelat pe tot frontul și n-a lipsit mult să ne coste scump antecalculul. Mai întâi, pentru că antrenorul cehoslovac Egon Steuer a reușit în mai puțin de un an și jumătate să realizeze un autentic salt valoric cu reprezentativa țării lalelelor. Apoi, pentru că printre caracteristicile principalilor noștri adversari de la Haarlem înălțimea jucătorilor avea prioritate: 2,18 m, 2,08m, 2,03 — iată gabaritul a trei dintre baschetbaliștii olandezi. Și ce mult încurcă o pădure de brațe situată la astfel de înălțimi... Mîna pierde siguranța, coșul «scapă» mereu, frica de o înfrîngere cu grele repercusiuni lezează luciditatea tactică și spectrul eșecului capătă rapid contur. Apoi, și nu e de neglijat amănuntul, arbitrajele preslate la Haarlem au fost neînchipuit de stingace, în meciul Olanda—România chiar supărător de părtinitoare pentru gazde. De adăugat poate cea mai neplăcută surpriză din Kennemer Sporthal, manevre-

le necinstite ale brigadelor de oficiali de la foale și de la cronometru. Cît despre galeria înimaginabilă, și de asemenea nescontat de violentă, care i-a susținut pe olandezi...

...Și totuși, în condițiile unui joc dramatic, cu totul îndreptat împotriva lor, reprezentanții baschetului românesc au depus extraordinare eforturi de voință și au câștigat meciul decisiv. Anglia și Scoția, celelalte participante la turneul de calificare din bijuteria sportivă a Bloemendaal-ului, n-au încă valoarea care le-ar putea permite accesul printre fruntașe, înțit, încă din prima seară a turneului, somnul jucătorilor noștri putea să fie liniștit.

Putea, dar — mai ales în prima noapte — n-a fost. Meritele lor sînt certe, iar o repetare a performanței din 1967 (locul V la «europenele» din Finlanda) ar constitui un progres. Să nu uităm că formații cu palmares impresionant vor absentea la toamnă din întreceri, să nu uităm că handicapul, nerezolvabil încă, al înălțimii cere un enorm supliment de muncă, să nu uităm, în sfîrșit, că experiența competițională e «subțirică» la băieții noștri. De fapt, greul abia începe... În pofida rezultatului demn în primul rînd de stimă și apoi de laudă, jocul nu a fost încă la nivelul posibilităților, cunoștințelor și muncii jucătorilor români. Recenta analiză a pregătirii și desfășurării turneului de calificare, autentic exemplu de realism lucid și sincer, a tradus din limbajul lipsit de suflet, dar obiectiv, al cifrelor învățămintele și lipsurile care trebuie luate în considerare cu toată seriozitatea.

Felicitări, băieți! Dar, nu uitați dacă tonul cronicilor de la fața locului a fost uneori aspru, dacă, cumva, performanța în sine apăsătoare estompată, totul a fost orientat în singura direcție spre care trebuie privit: Neapole. Sau, cum spune românul, la toamnă se numără... coșurile!

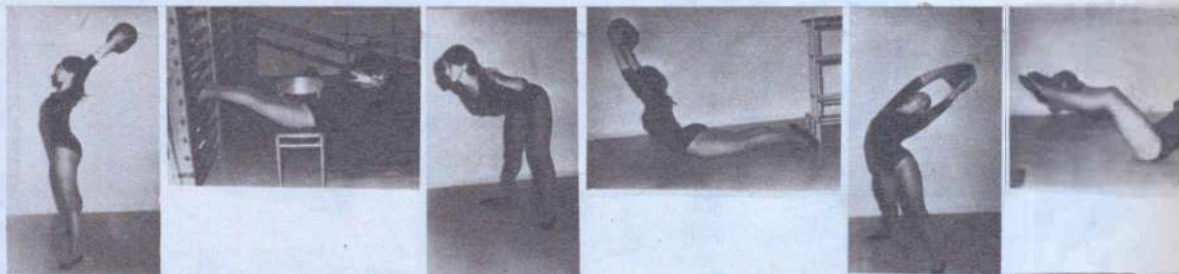
TRUP FRUMOS SI SANATOS

Din motive obiective, am fost nevoiți să întrerupem continuarea publicării exercițiilor de culturism în numărul 10 al revistei SPORT.

Programul 6

de prof. Lazăr BAROGA

EXERCITII PENTRU FEMEI - minge medicinală, 1-3 Kg.



IULIANA NOISE — Com. Muntele-Buzău. Să știți că nu sînteți sprintre puținenele fete care iubesc fotbalul. Noi credem că în curînd băieții vor fi surclassați de «savelanța feminină» în tribunele stadioanelor. Dar iați adresa pe care o solicitați. Clubul Sportiv Dinamo, Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 9, București.

ALINA NANU — Cîmpulung Muscel. Vă place foarte mult sportul și chiar faceți atletism. Ba mai mult, faceți și versuri inspirate din sport. Vă felicităm pentru ambele preocupări, dar mai ales pentru cele atletice, deoarece versurile...

PETRE VARARU — Galați. După ce ne asigurăm că știți «totul» despre atletism, ne întrebăm dacă atletul sovietic Piotr Bolotnikov a fost sau nu campion olimpic. Dacă punați asemenea întrebări vă asigurăm că nu știți chiar totul despre atletism sau poate, cine știe, încercați să ne veriificați pe noi?! Vă răspundem, totuși, cu plăcere: Piotr Bolotnikov s-a născut la 8 martie 1930, în localitatea Zanovkino. A fost un fondist de mare clasă, deși s-a consacrat destul de tîrziu (la 30 de ani). A cucerit titlul de campion olimpic în 1960, la Roma, în cursa de 10.000 m. A fost recordman mondial și european al distanței. A concurat la la București în 1967.

SANDU LUPULESCU — Craiova. Pentru documentarea dumneavoastră fotbalistică («în formarea»), ne rugăm să vă spunem «exact» denumirile echipelor care au cucerit titlul de campioni în perioada 1950 — 1956. Notați-vă: 1950 — Flamura roșie — U.T. Arad; 1951, 1952, 1953 — C.C.A. București; 1954 — Flamura roșie — U.T. Arad; 1955 — Dinamo București; 1956 — C.C.A. București.

ION NEGUT — Cluj. Deși a fost un boxer excelent, Iosif Mihalic nu a reușit nici o dată să cucerească titlul de campion european. A participat la mai multe ediții ale acestei competiții, dar a urcat o singură dată pe podium, la C.E. de la Belgrad, în 1961, cînd a primit medalia de bronz.

VASILE TRANDAFIR — Pitești. Ați început să lucrați la un album olimpic și aveți de gînd să faceți ceva extraordinar de exact. Felicitări. Și acum iați răspunsul dorit. Numele întreg al înținatorului Jocurilor Olimpice moderne este următorul: Pierre de Fredi, baron de Coubertin. S-a născut la 1 ianuarie 1863, la Paris, a decedat la 2 septembrie 1937, la Geneva. A fost președintele Comitetului Internațional Olimpic între anii 1896 — 1925.

EUGEN VASILE — București. 1) Andrei Rădulescu, fostul jucător de la Rapid București, a fost o singură dată golgheterul campionatului nostru de fotbal: în 1950, cînd a înscris 18 goluri în 22 de meciuri jucate. 2) Titus Ozon a fost de două ori golgheter, dar numai atunci cînd a jucat la Dinamo București, în 1952 (17 goluri) și 1953 (13 goluri).

STAN AVRAMESCU — Timișoara. Iată formația cu care Brazilia a învins Cehoslovacia în finala campionatului mondial de fotbal din 1962: Gilmer — D. Santos Mauro, N. Santos — Zito, Zozimo — Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagallo. Rezultatul final al partidului a fost 3-1 (1-1). Golurile au fost înscrise de Masopust (min. 15), Amarildo (17), Zito (67) și Vava (78). A arbitrat N. Lalchev (U.R.S.S.)

Mișcarea motrică fundamentală a omului este MERSUL care (mai ales la femei) condiționează imaginea completă a tinereții și prosperității.

Pentru aceasta, am ales exercițiile care afectează în special mușchii ce mențin poziția extinsă a trunchiului, a gîtului, soldurilor, abdomenului și picioarelor.

EXERCITIUL 1. Din poziția stînd aplecat, cu picioarele depărtate la lățimea umerilor, picioarele întinse, se ridică mingea pînă deasupra capului, prin înainta, continuîndu-se cu extensia trunchiului. Se execută 6—12 extensii de trunchi, în 2 reprize.

EXERCITIUL 2. Din poziția culcat înaintea, cu sprijinul coapselor pe lada de gimnastică, mingea la ceafă, ținută de brațe, se execută 6—12 extensii de trunchi, în 2 reprize.

EXERCITIUL 3. Din poziția stînd, cu picioarele ușor depărtate, cu un baston pe ceafă, se execută flexia și extensia trunchiului. Exercițiul se efectuează în 9—12 repetări, în 2 reprize.

EXERCITIUL 4. Din poziția culcat înaintea, brațele întinse și ținînd mingea, cu picioarele fixate la spăler, se execută extensia trunchiului. Exercițiul se efectuează în 6—9 repetări, în 2 reprize.

EXERCITIUL 5. Din poziția stînd, cu picioarele depărtate, brațele deasupra capului, ținînd mingea, se efectuează rotări de trunchi spre stînga și spre dreapta. Se vor executa 6 rotări spre stînga și 6 spre dreapta, în 2 reprize.

EXERCITIUL 6. Din poziția șezînd, cu sprijinul brațelor pe podea, se ridică mingea cu picioarele pînă la circa 40—50 de centimetri de sol și revenirea. Se vor executa 9—12 ridicări, în 2 reprize.

EXERCITIUL 7. Din poziția stînd aplecat înaintea, se apucă mingea cu minile, se efectuează ridicarea brațelor prin înainta și se continuă cu extensia trunchiului și aruncarea mingii spre spate. Se vor executa circa 6—9 aruncări, în 2 reprize (extensia trunchiului se va executa la maximum posibil).

EXERCITIUL 8. Din poziția stînd, cu mingea pe brațele întinse deasupra capului, corpul drept, ridicarea pe vîrfuri, se vor executa 30—40 de pași. Se va urmări poziția perfect întinsă a trunchiului (tendința de a atînga cu mingea un tavan imaginat).

Lecția se va termina cu o ușoară alergare și cu ample mișcări de respirație.

EXERCITII PENTRU BĂRBAȚI (greutăți de o mină, 5-7 Kg.)

EXERCITIUL 1. Din poziția stînd, picioarele ușor depărtate, brațele pe lîngă trunchi, se efectuează ridicarea și coborîrea brațelor prin lateral. Se execută 4—9 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii abductorii și articulația scapulo-humerală (mușchii supraspinos, deltoid, biceps).

EXERCITIUL 2. Din poziția stînd, cu brațele pe lîngă trunchi, se execută ledorii laterale de trunchi, spre dreapta și spre stînga, circa 9—16 de fiecare parte, în 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii laterali ai abdomenului și sacrospinul.

EXERCITIUL 3. Din poziția stînd, picioarele ușor depărtate, brațele cu greutățile pe lîngă corp, se execută 6 rotări spre stînga și 6 spre dreapta, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii: sistemul transvers spinal, oblic intern, semispinalul, trapezul, supracostalul, sacrospinul etc.

EXERCITIUL 4. Din poziția șezînd, cu greutățile la umăr, se execută 9—12 împingeri (deasupra capului), în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii deltoizi și tricepsii.

EXERCITIUL 5. Din poziția aplecat înaintea, cu o greutate (5 kg) la ceafă, fixată cu amîndouă minile, se execută 9—12 extensii de trunchi, în 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii sacrospinali și pe cei ai șanțurilor vertebrale.

EXERCITIUL 6. Din poziția culcat pe o bancă, cu greutățile așezate pe coapse, se va executa ducerea greutăților deasupra capului (prin înainta), cu brațele întinse. Mișcarea se va executa de 4—9 ori, în 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii deltoizi, bicepsii, pectoralii, dorsali etc.

EXERCITIUL 7. Din poziția stînd, cu greutățile pe lîngă corp, picioarele depărtate, se execută genuflexiuni laterale pe fiecare picior. Se vor efectua 6 genuflexiuni pe piciorul stîng și 6 pe piciorul drept, în 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii flexori și extensorii ai picioarelor.

EXERCITIUL 8. Din poziția stînd, cu greutățile pe lîngă corp, se execută alergări ușoare (cu genunchii la piept, cu călcîiele la feze, forfecări etc.).

Lecția se termină cu ample exerciții de respirație.



UN NOU CONCURS DE FOTOGRAFII

În întîmpinarea celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei, revista noastră organizează un concurs de fotografii cu subiect sportiv, deschis iubitorilor genului, amatori și profesioniști.

Participanților le este oferită o tematică deosebit de bogată: a) cele mai reușite imagini — «document» de pe parcursul acestor 25 de ani pe care îi sărbătorim, oglîndind diverse acțiuni și manifestări sportive de mare interes; b) imagini recente din activitatea sportivă de masă și de performanță din asociații și cluburi, din întreprinderi, instituții, școli și universități, de la sate; c) aspecte de la întrecerile oficiale și amicale — interne și internaționale — fotografii ale unor stadioane și baze sportive sau ale terenurilor simple, amenajate de iubitorii sportului; d) instantanee turistice, portrete de sportivi frunțași etc.

În concurs vor fi admise fotografii alb-negru, de format minim 18/24 cm. Fiecare lucrare va avea un «motto» scris pe spatele fotografiei, în așa fel încît să poată fi acoperit (de autor) cu o bandă de hîrtie neagră, bine lipită. Acest motto va fi reproducut și pe un plic închis și sigilat conținînd numele și adresa participantului.

Numărul fotografiilor ce pot fi trimise de un participant este nelimitat. Revista SPORT va publica fotografiile primite pentru concurs, pătînd drepturile legale de autor, fără ca prin aceasta să se anticipeze în vreun fel asupra rezultatului concursului.

Menționăm că vor fi primite în concurs numai fotografii care nu au mai fost prezentate la alte concursuri.

Se vor acorda următoarele premii:	
PREMIUL I	1 500 lei
PREMIUL II	1 000 lei
PREMIUL III	500 lei
5 mențiuni a	200 lei

Fotografiile vor fi trimise pînă în ziua de 15 august a.c., data postei, pe adresa: Vasile Conta nr. 16, redacția revistei «SPORT», cu mențiunea «CONCURS-FOTO — 1969».



SPORT

LEI 2,50

A.S.A. Tg. Mureș

În picioare: SLEAM, DONDOS, SOLYOM, TOTH, CIUTAC, CZAKO. Jos: LUCACI, MURESAN, SIKO, RAKSI, SZILAGHI.

Foto: Paul ROMOSAN